

'VIKAR-LANDSHOLDET' ELLER 'DET ALTERNATIVE LANDSHOLD':

EN KAMP OM ORD

ET SPECIALE AF ANDREAS HYLDIG HOVMAND
VEJLEDT AF SØREN STIG LOMMER

DATO FOR AFLEVERING: 02.06.2020

ANTAL ANSLAG I ALT: 166.700

ETFAGSKANDIDAT - KOMMUNIKATION - FORÅRET 2020

FORMIDLINGSARTIKLEN INDEHOLDER 5.551 TEGN

REDEGØRELSE FOR FORMIDLINGSARTIKLEN INDEHOLDER 3.991 TEGN

EN FRAMINGANALYSE AF FORHANDLINGERNE
OMKRING EN NY LANDSHOLDSAFTALE MELLEM DBU
OG SPILLERFORENINGEN I EFTERÅRET 2018

ROSKILDE UNIVERSITET

Indholdsfortegnelse

RESUME.....	3
KAPITEL 1. SPECIALETS INDLEDNING OG PROBLEMFELT	4
1.1 SPECIALETS PROBLEMFORMULERING	7
1.1.2 Arbejdsspørgsmål	7
1.2 SPECIALETS OPBYGNING.....	8
KAPITEL 2. SPECIALETS CASE	9
2.1 BESKRIVELSE AF DBU	9
2.2 BESKRIVELSE AF SPILLERFORENINGEN.....	9
2.3 CASEBESKRIVELSE	9
KAPITEL 3. SPECIALETS LITTERATURSTUDIE	13
3.1 STRATEGISK KOMMUNIKATION	13
3.2 SPECIALETS TEORETISKE FUNDAMENT	14
3.2.1 Framing som narrativt fænomen	15
3.2.2 Forskellige udlægninger af framing.....	16
3.2.3 Retorisk framingkamp.....	17
3.2.4 Medialisering.....	19
3.3 OPSAMLING	21
KAPITEL 4. SPECIALETS VIDENSKABSTEORI OG METODE	22
4.1 VIDENSKABSTEORETISKE TILGANG	22
4.2 CASESTUDIE.....	23
4.3 FRAMINGANALYSE.....	24
4.3.1 Framinganalysen i praksis	26
4.4 OVERVEJELSER FORBUNDET MED SPECIALETS DATAINDSAMLING	26
4.5 DATABEHANDLING AF SPECIALETS KVALITATIVE DATA	28
4.6 VALIDITET OG RELIABILITET	29
KAPITEL 5. SPECIALETS ANALYSE	31
5.1 HVAD ER CENTRALT FOR AKTØRERNE I FORHANDLINGERNE?.....	31
5.1.1 Hvad italesætter Spillerforeningen som centralt i forhandlingerne?	32
5.1.2 Hvad italesætter DBU som centralt i forhandlingerne?.....	35
5.1.3 Opsamling på det centrale i forhandlingerne.....	37
5.2 HVORDAN FRAMER PARTERNE SIG SELV?	38
5.2.1 Hvordan italesætter DBU sig selv?	38
5.2.2 Hvordan italesætter Spillerforeningen sig selv?	40
5.2.3 Opsamling på hvordan aktørerne framer sig selv	42
5.3 HVORDAN FRAMES MODPARTEN?	42
5.3.1 Hvordan bliver DBU fremstillet?.....	43
5.3.2 Hvordan bliver Spillerforeningen fremstillet?.....	44
5.3.3 Opsamling på hvordan parterne framer hinanden	47
5.4 HVORDAN BLIVER FORHANDLINGERNE MELLEM DBU OG SPILLERFORENINGEN EN FRAMINGKAMP?	47
5.4.1 Den retoriske framingkamp	47
5.4.2 Opsamling på den retoriske framingkamp	49
5.5 ANDEN DEL AF ANALYSE	49
5.5.1 Hvad karakteriserer mediernes dækning?.....	50

5.5.2 Opsamling på mediernes dækning.....	55
KAPITEL 6. SPECIALETS DISKUSSION.....	56
6.1 HVAD ER PARTERNES FORSKELLIGE UDLÆGNINGER AF SAGEN ET UDTRYK FOR?	56
6.2 HVORDAN ER FRAMING VIGTIGT TIL AT FORSTÅ MEDIALISEREDE KONTROVERSER?.....	58
KAPITEL 7. SPECIALETS KONKLUSION.....	61
SPECIALETS REFERENCELISTE	63
REDEGØRELSE FOR FORMIDLINGSARTIKEL OG FORMIDLINGSARTIKEL	67
SPECIALETS BILAGSOVERSIGT.....	72

Resume

This thesis seeks to address the following statement: How is framing important in understanding medialized controversies. This will be examined by an empirical-analytical frame analysis of how the involved parts in the negotiations concerning the commercial and economic rights of the players on the male Danish national football team frame themselves, the other part and the issues surrounding the negotiations. The involved parts in the negotiations are the organization “Dansk Boldspil Union” and the labor union “Spillerforeningen”.

The thesis is based on a case study and aims to add knowledge to the field of framing. Furthermore, the theoretical foundation is built on social constructivism. It examines how “Dansk Boldspil Union” and “Spillerforeningen” each approach and express their opinion on the negotiations through their individual press releases. It studies three selected media houses, “DR”, “Politiken” and “BT”, as they represent different positions among the Danish media and how they choose to frame the case using theory of mediatization (Hjarvard, 2008; McCombs & Shaw, 1972).

The thesis has analyzed empirical data using the theory of framing (Entman, 1993), framing as a narrative accession (Schön & Rein, 1994) and different ways of framing (Hallahan, 1999). By using the theory of framing contests (‘t Hart & Tindall, 2009), the thesis examines how the negotiations become a contest about appearance, framing, in the media between the respective parts.

Furthermore, the thesis discusses the issues related to the individual parts relentless focus on presenting themselves in a specific way, using framing, and how this stand in the way of finding a solution for the players. Furthermore, it discusses how framing is a central part in understanding mediatization controversies and if there can be said anything general about the media covering, when the thesis only examines three medias covering of this case.

The study found that each participant frame themselves as the part who shows the most willingness to negotiate and at the same time frame the other part as responsible for the breakdown of the first part of the negotiations. Furthermore, the study found that the media produce their own agenda.

Kapitel 1. Specialets indledning og problemfelt

Når store og prominente virksomheder, organisationer og så videre befinder sig i en situation, hvor de oplever at være i uoverensstemmelse med en anden part, er det så vigtigst at finde en hurtig løsning på problemet eller vægter fremstillingen af dem selv overfor offentligheden tungere? Det kan nemt blive en kamp om ord. Ordvalget i en konflikt er ofte nøje afstemt, da ordlyden kan have stor betydning for, hvilken part befolkningen vælger at sympatisere med. Cafépenge overfor SU, betale overfor bidrage er blot få eksempler på, hvordan man kan bruge ord til at sætte sig selv i bedre lys samt hæmme opfattelsen af modstanderen.

Det er imidlertid ikke kun de respektive parter i konflikten, der præger opfattelsen af dem selv, men i høj grad også vinklen på den mediedækning, der følger med. Nyhedsmedier fylder mere og mere i dagligdagen hos befolkningen, og langt de fleste holder sig flere gange dagligt opdateret på, hvad der rører sig i det omkringliggende samfund og resten af verden. En undersøgelse viser endda, at en gennemsnitlig dansker benytter tre til fem nyhedsmedier for at føle sig tilstrækkeligt orienteret om de seneste nyheder (Jensen, 2017). Mediernes dækning kan derfor ikke undgå at påvirke, hvordan vi som mennesker skal tænke, føle og handle når vi søger at blive oplyst gennem medierne. Der er endda en sammenhæng mellem ens politiske ståsted, og de medier man foretrækker at benytte sig af (Madsen, 2011). Med så mange øjne rettet stift mod en offentlig konflikt, er det måske heller ikke så besynderligt, at konfliktens parter foretrækker at fremstille sig selv på bedst mulig vis - særligt hvis man befinder sig i centrum af en historie, der formidles gennem medierne.

Netop sådan en situation befandt Spillerforeningen og Dansk Boldspil Union (DBU) sig i, da de i 2016 pludselig stod midt i orkanens øje. En konflikt, der kulminerede i kølvandet på Claus Bretton-Meyers femårige ansættelse som direktør i DBU. Bretton-Meyer blev nemlig i november 2013 ansat som ny administrerende direktør med det formål, at økonomien i organisationen skulle optimeres (Palle, 2018). Hans fem år i spidsen for DBU skulle vise sig at blive nogle begivenhedsrige og turbulente nogle af slagsen, indtil han i december 2018 modtog en fyreseddel.

I november 2016 blev en egentlig uoverensstemmelse indledt mellem DBU og Spillerforeningen. DBU tabte nemlig en faglig voldgiftssag mod Spillerforeningen, der blandt andet betød, at Dansk Boldspil Union mistede betydelige kommercielle indtægter (Palle, 2018).

I august 2017 vandt det danske kvindelandshold sølv ved Europamesterskaberne, hvilket medførte at kvindefodbolden for alvor gjorde sit indtog i danskernes bevidsthed. Med succesen på grønsværen fulgte også kampen for bedre vilkår blandt spillerne på kvindelandsholdet. Spillerforeningen og DBU indledte forhandlingerne om disse vilkår, men parterne kunne ikke blive enige om en løsning. Det skabte imidlertid utilfredshed på kvindelandsholdet, og de mødte som konsekvens heraf ikke op til en kvalifikationskamp til verdensmesterskaberne mod Sverige. En beslutning, der udover at medføre, at Danmark blev taberdømt, også medførte en bøde samt en betinget dom til DBU (Josevski, 2018). Spillerforeningen og Dansk Boldspil Union har altså flere gange krydset klinger med hinanden omkring fodboldsporten, der ellers danner fundament for de to aktørers samarbejde.

Hvad er det mon, der gør, at de to parter gang på gang tilsyneladende ender i konflikt med hinanden? Måske er det fordi, begge parter har fokus på at fremstå på bedst muligt vis overfor offentligheden og samtidig underminere den anden part? Eller måske er det fordi, de to foreninger er kendetegnet ved at have grundlæggende forskelligartede værdier og synspunkter på de betændte emner.

I forbindelse med ansættelsen af Claus Bretton-Meyer lancerede DBU et nyt slogan, ”en del af noget større”, der skulle være omdrejningspunktet i en ny vision for unionen. En vision, der skulle være med til at skabe en fornyet tro og optimisme omkring samtlige, danske fodboldlandshold. En vision, der samtidig skulle skabe et narrativ omkring, at fodbold også skal kunne bruges til at løse samfundsmæssige problematikker (DBU, n.d).

Hos Spillerforeningen får man indtryk af, at en helt særlig kultur gennemsyrrer foreningen. “Som medlem af Spillerforeningen er du med til at sikre, at der findes en solid frontkæmper, som slås for alle danske fodboldspillere. Spillerforeningens medlemmer kan altid se hinanden i øjnene, fordi medlemskabet er en stærk erklæring om solidaritet spillerne imellem.” (Spillerforeningen, n.d). Sådan lyder det, når man klikker ind på Spillerforeningens egen hjemmeside. Citatet giver således en god indikation på, hvad der er i højsædet for Spillerforeningen. I forlængelse heraf er det værd at nævne, at Spillerforeningens forhenværende direktør Mads Øland, der sad med ved forhandlingsbordet, bliver karakteriseret som en stædig og taktisk forhandler af nyhedsmediet BT (Nielsen, 2017).

Kultur er nemlig ikke fuldstændig irrelevant, når man har med uoverensstemmelser at gøre. Kulturen i en organisation har nemlig stor betydning for den måde, en organisation agerer i almindelighed og særligt i situationer, der er uvante (Frandsen & Johansen, 2007: 343). Kulturen i en organisation får derfor en tosidet rolle, når man befinder sig på uvant territorium. På den ene side kan kulturen nemlig fungere som en katalysator for konflikter eller en nedtrapning af konflikter, ligesom kulturen kan være helt centralt for den måde, man håndterer en truet situation på (Frandsen & Johansen, 2007: 343).

De to foreningers kulturer kommer i karambolage med hinanden i sensommeren 2018. For knap havde skuffelsen over Danmarks exit ved verdensmesterskaberne i fodbold i Rusland efter et nederlag i ottendedelsfinalen til Kroatien lagt sig, før DBU og Spillerforeningen igen skulle kridte forhandlingsskoene. Herrelandsholdets landsholdsaftale, som er en aftale indgået mellem Dansk Boldspil Union og de danske landsholdsspillere repræsenteret gennem Spillerforeningen, udløb den 1. august 2018. Med aftalens udløb betød det altså, at DBU og Spillerforeningen atter skulle forhandle sig til enighed om en ny aftale. Ganske som de foregående gange trak forhandlingerne i langdrag, og de to parter kunne ikke møde hinanden et sted, hvor de begge kunne siges at være tilfredse med forholdene (DR, 2018).

Man kan som beskuer til konflikten stille spørgsmålstejn ved, hvorfor de to parter ikke kan finde fælles fodslag i forhandlingerne. Særligt når de allerede tidligere har været en tur i manegen med samme problematikker.

Det indledende spørgsmål: hvad er vigtigst, parternes individuelle fremstilling overfor offentligheden eller en hurtig løsning for de implicerede, kan i forlængelse heraf blive stillet. Det indledende spørgsmål er også udgangspunktet for, hvorfor jeg i dette speciale beskæftiger mig med lige netop denne sag. Nærmere bestemt vil jeg undersøge, hvordan de respektive parter i forhandlingerne om en ny landsholdsaftale framer. Det er med udgangspunkt i ovenstående problematik, at dette speciale vil søge at besvare nedenstående problemformulering med dertilhørende arbejdsspørgsmål.

1.1 Specialets problemformulering

Dette speciale ønsker at besvare, hvordan framing er vigtigt til at forstå medialiserede kontroverser. Et meningsdannelsesfænomen, som undersøges ved hjælp af en empirisk-analytisk framinganalyse af, hvordan de implicerede aktører i forhandlingerne omkring en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen framer henholdsvis sig selv, modparten og stridspunkter ved forhandlingsbordet.

1.1.2 Arbejdsspørgsmål

- Hvordan kan forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen karakteriseres som en framingkamp?

1.2 Specialets opbygning

Kapitel 1 indeholder specialets indledning og problemfelt samt specialets problemformulering med dertilhørende arbejdsspørgsmål, der undersøges i specialet. Derudover indeholder kapitel 1 også denne oversigt over specialets opbygning.

Kapitel 2 indeholder en beskrivelse af specialets case samt DBU og Spillerforeningen, der danner grundlag for specialets problemformulering. Ligeledes følger en tidslinje, der indeholder de væsentlige datoer i casen, således man kan danne sig et overblik over casen.

Kapitel 3 indeholder en præsentation af et litteraturstudie, der danner fundament for specialets teoretiske ramme, som skal bidrage til at besvare problemformuleringen.

Kapitel 4 omhandler specialets videnskabsteoretiske ståsted samt de metoder, der er omdrejningspunktet for undersøgelsen i dette speciale. Dataindsamlingen og refleksioner i forbindelse med denne følger også i dette kapitel. Ligeledes vil der i kapitlet blive gjort rede for overvejelser omkring validitet og reliabilitet.

Kapitel 5 beskæftiger sig med en empirisk-analytisk framinganalyse af, hvordan de implicerede aktører i forhandlingerne om en ny landsholdsaftale framer henholdsvis sig selv, modparten samt stridspunkter ved forhandlingsbordet. Ligeledes indeholder kapitlet en analyse af, hvordan forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen bliver en framingkamp. I kapitlet følger tilmed en undersøgelse af tre udvalgte, danske mediers dækning af sagen.

I **kapitel 6** vil analysens resultater blive diskuteret. I kapitlet vil spørgsmålet omkring validitet og reliabilitet i forhold til specialets undersøgelse ligeledes blive diskuteret.

Kapitel 7 afrunder specialet ved at besvare problemformuleringen.

Kapitel 2. Specialets case

Forhandlingerne omkring en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen er udvalgt som case i specialet. Herunder følger en beskrivelse af DBU og Spillerforeningen samt selve casen.

2.1 Beskrivelse af DBU

Dansk Boldspil Union (DBU) blev oprettet i 1889 i bestræbelserne efter at fremme boldsport i Danmark (DBU, n.d1). DBU administrerer samtlige danske fodboldlandshold samt organiserer alle landsdækkende fodboldturneringer. Blandt medlemmerne i DBU er Divisionsforeningen, som er en instans, der repræsenterer alle fodboldklubber i Danmarks tre øverste fodboldturneringer: 3F Superliga, NordicBet liga samt 2. Division. Derudover består DBU's medlemmer også af Foreningen af Lokalunioner i Danmark samt seks lokalunioner. Den seneste opgørelse over antal medlemmer fra 2019 i DBU tæller 328.722 medlemmer i alt (DBU, n.d2).

2.2 Beskrivelse af Spillerforeningen

Spillerforeningen blev stiftet i 1977 og er en interesseorganisation samt fagforening for fodboldspillere på eliteplan i Danmark samt danske fodboldspillere i udlandet (Spillerforeningen, n.d). Spillerforeningen blev stiftet med udgangspunkt i at sikre danske, professionelle fodboldspillere den fornødne hjælp med tilværelsen uden for fodboldbanen, når de beslutter sig for at stille støvlerne på hylden. Spillerforeningens arbejde omfatter derudover også at forbedre arbejdsvilkårene for danske fodboldspillere såvel som fodboldspillere på eliteplan i Danmark (Spillerforeningen, n.d).

2.3 Casebeskrivelse

Den 1. august 2018 udløber landsholdsaftalen mellem DBU og Spillerforeningen. Landsholdsaftalen danner grundlag for det økonomiske og kommercielle samarbejde de to parter imellem. En ny aftale er derfor en forudsætning for, at DBU og Spillerforeningen fortsat kan arbejde sammen. De to aktører sætter sig dog til forhandlingsbordet med forskellige interesser. For Spillerforeningen er det særligt de praktiske forhold for spillerne, når de er samlet til landsholdstjeneste, de ønsker skal forbedres i en ny aftale. Ligesom Spillerforeningen gerne ser, at DBU påtager sig rollen som arbejdsgiver over for landsholdsspillerne. Spillerforeningen er derudover også optaget af de kommercielle rettigheder (DR, 2018a).

For hvor meget må DBU benytte sig af landsholdet og de enkelte spillere, når de eksempelvis skal markedsføres i forhold til sponsorater. Og hvad må den enkelte spiller lave af personlige sponsorater, der henviser til spillerens deltagelse på landsholdet. Det er nogle af de spørgsmål, der er helt centrale i forhandlingerne. DBU foretrækker nemlig, at alle spillere på landsholdet er til rådighed, når der eksempelvis skal foretages kommercielt indhold i landsholdsregi. Mens spillerne samtidig frygter, at dette kan påvirke spillernes egne personlige sponsorater (DR, 2018a).

DBU har en interesse i, at der for alt i verden bliver forhandlet en ny landsholdsaftale med Spillerforeningen på plads. Det danske herrelandshold står nemlig overfor to kampe i september 2018. Henholdsvis en venskabskamp mod Slovakiet og en UEFA Nations League-kamp mod Wales. Såfremt en ny landsholdsaftale ikke blive forhandlet på plads, kan det have konsekvenser for Danmark. For ikke nok med, at spillerne ikke kan deltage i de to landskampe, så kan Danmark blive sanktioneret af UEFA. DBU måtte, som tidligere nævnt, aflyse kvindelandsholdets VM-kvalifikationskamp mod Sverige i efteråret 2017 som følger af en lignende situation, de befinder sig i lige nu med Spillerforeningen. I forbindelse med aflysningen af kvalifikationskampen fik DBU en betinget dom af UEFA. Dommen betyder, at hvis ikke DBU og Spillerforeningen bliver enige om en ny landsholdsaftale, der sikrer, at den forestående UEFA Nations League-kamp mod Wales bliver gennemført, kan Danmark se frem til en udelukkelse fra UEFA-turneringer i fire år (Josevski, 2018).

DBU og Spillerforeningen kunne dog ikke blive enige om en ny aftale inden venskabskampen mod Slovakiet 5. september 2018, hvorfor DBU sendte et landshold bestående af spillere fra henholdsvis futsallandsholdet samt 1. og 2. Division på banen til kampen (Haarløv, 2018).

Dagen efter venskabskampen mod Slovakiet bliver de to parter dog enige om en midlertidig aftale, der sikrer, at Danmark kan deltage i UEFA Nations League-kampen mod Wales 9. september 2018.

Den 29. september 2018 bliver DBU og Spillerforeningen så enige om en ny, permanent landsholdsaftale, der gælder de kommende fem år.

I den nedenstående tidslinje fremgår de centrale datoer i forbindelse med forhandlingerne om en ny landsholdsaftale:

1. august 2018 – Landsholdsaftalen indgået mellem DBU og Spillerforeningen i 2015 udløber. Der skal derfor forhandles en ny aftale på plads.

20. august 2018 – Spillerforeningen melder ud, at man ønsker en ny aftale med DBU forhandlet på plads inden venskabskampen mod Slovakiet 5. september 2018. Deadline for forhandlingerne sættes derfor til den 31. august 2018.

27. august 2018 – Fortsat ingen aftale mellem DBU og Spillerforeningen. DBU's lokalforeningen udsender et brev til de danske landsholdsspillere. Heri opfordres landsholdsspillerne til at tænke på helheden i dansk fodbold. I brevet lyder det blandt andet: ”Mød nu hinanden og lad os sammen gøre lagkagen større og ikke mindre.” (DR, 2018).

1. september 2018 – Fristen for forhandlingerne er nået, og de to aktører er fortsat ikke nået til enighed om en ny aftale. DBU tilbyder Spillerforeningen en midlertidig aftale, der kan sikre dansk deltagelse i testkampene mod Slovakiet og Wales. Herefter tænkes det, at en ny aftale fortsat skal forhandles på plads.

2. september 2018 – Spillerforeningen foreslår i stedet at forlænge den tidligere aftale, som ellers var udløbet, midlertidigt for at sikre deltagelse til de to kommende landskampe mod Slovakiet og Wales. DBU melder herefter ud, at de afviser Spillerforeningens ønske. DBU betragter tilmed Spillerforeningens forslag som et afbud fra de landsholdsspillere, der ellers var udtaget til de to landskampe. DBU vil i forlængelse heraf kigge sig om efter andre spillere, der kan deltage i kampene.

3. september 2018 – DBU bekræfter, at landstræner Åge Hareide ikke står i spidsen for det landshold, der kommer til at spille de to landskampe mod henholdsvis Slovakiet og Wales.

DBU melder samtidig ud, at de forsøger at samle et landshold med spillere fra 3F Superligaen eller de lavere, danske fodboldrækker. Spillerforeningen opfordrer i den forbindelse alle danske fodboldspillere til at takke nej til DBU's forespørgsel.

4. september 2018 – DBU bekræfter, at de har samlet et landshold bestående af spillere fra henholdsvis 1. og 2. Division samt det danske futsallandshold. Disse spillere drager til Slovakiet for at spille venskabskampen. I samme ombæring melder DBU ud, at John 'Faxe' Jensen skal agere landstræner for det sammensatte landshold.

5. september 2018 – Danmark taber venskabskampen til Slovakiet med 3-0.

6. september 2018 – DBU og Spillerforeningen indgår en midlertidig landsholdsaftale. Dermed kan Danmark deltage i UEFA Nations League-kampen mod Wales den 9. september 2018. Med den midlertidige aftale følger, at vilkår og kommercielle rettigheder bliver håndteret på samme måde som i den forgangne aftale. Den midlertidige aftale løber til 30. september 2018, og det bliver i samme ombæring meldt ud, at de to aktører indleder de afsluttende forhandlinger om en permanent landsholdsaftale.

9. september 2018 – Danmark vinder Nations League-kampen mod Wales med 2-0.

29. september 2018 – DBU og Spillerforeningen er blevet enige om en ny permanent landsholdsaftale, der gælder de kommende fem år (DR 2018).

Kapitel 3. Specialets litteraturstudie

I det følgende kapitel gøres der rede for specialets teoretiske ramme, samt hvordan teorierne spiller sammen i henhold til specialet. Der følger derfor et litteraturstudie inden for forskningsfeltet, der omhandler framing. Som led i litteraturstudiet følger en beskrivelse af forskellige teorier, der i samspil med empiri skal bidrage til at besvare specialets overordnede problemformulering. Ligesom det i kapitlet vil blive redegjort for, hvordan specialets undersøgelse er relevant for forskningsfeltet.

I specialet undersøges det, hvordan de implicerede aktører i forhandlingerne om en ny landsholdsaftale framer henholdsvis sig selv, modparten samt stridspunkter ved forhandlingsbordet. Teori omkring framing som narrativt fænomen samt forskellige modeller for framing vil derfor blive præsenteret, da de kan bidrage til undersøgelsen af, hvordan aktørerne hver især framer. Ligeledes vil teori omkring framingkampe blive inddraget, da specialet tilmed er interesseret i at undersøge, hvordan aktørernes framing bidrager til at gøre situationen til en framingkamp.

For at forstå hvordan framing er vigtigt for at forstå medialiserede kontroverser, vil der tilmed blive inddraget teori omkring medialisering. Mediernes måde at italesætte forhandlingerne og aktørerne i sagen på er nemlig med til at påvirke, hvordan befolkningen opfatter begivenheder på. Inden specialet gør rede for det teoretiske fundament, følger en beskrivelse af, hvordan specialet anser strategisk kommunikation.

3.1 Strategisk kommunikation

Inden der gøres rede for specialets teoretiske ramme, og hvordan teorierne spiller sammen, er det nødvendigt at slå fast, hvordan dette speciale anskuer strategisk kommunikation. Når man opererer med strategi inden- såvel som udenfor kommunikation, er det et vidtrækkende begreb, der kan være vanskeligt at definere. I værket *Strategizing Communication* præsenterer de to professorer Ib Tunby Gulbrandsen og Sine Nørholm Just fem P'er inden for strategisk kommunikation, der er inspireret af den canadiske professor Henry Mintzbergs fem P'er inden for strategisk ledelse. De fem P'er, som Gulbrandsen og Just præsenterer, kan siges at befinde sig i et spektrum, der går fra det planlagte til det mere emergerende (Gulbrandsen & Just, 2016: 32). De fem P'er dækker over plan, ploy, pattern, position og perspective (Gulbrandsen & Just, 2016: 37).

Gulbrandsen og Just beskriver i den forbindelse, at tilpasning er en forudsætning for strategisk kommunikation: "The idea behind the continuum is to recognize that organizations will make

both deliberate and emergent strategic decisions as well as actions that can best be described as ‘both-and’.” (Gulbrandsen & Just: 2016: 32). På baggrund heraf bliver strategisk kommunikation i dette speciale anset som værende et dynamisk felt, der er præget af uforudsete muligheder såvel som udfordringer. Det er en klar fordel at planlægge sin kommunikation, men samtidig må kommunikationen ikke blive fastlåst. Den skal nemlig løbende kunne ændres og tilpasses, hvorfor der vil optræde flere P’er på samme tid, når man udfører sin kommunikation.

3.2 Specialets teoretiske fundament

Framing er inden for kommunikationsforskning et begreb, der bliver benyttet i stor udstrækning på trods af, at der imidlertid ikke findes en overordnet definition af begrebet. En sådan bliver dog præsenteret af Robert M. Entman, der i 1993 præsenterer framing som noget, der omhandler hvordan et givent emne bliver præsenteret. Han definerer nemlig framing på følgende måde:

“Framing essentially involves *selection* and *salience*. To frame is to select some aspects of a perceived reality and make them more salient in a communicating text, in such a way as to promote a particular problem definition, causal interpretation, moral evaluation, and/or treatment recommendation for the item described” (Entman, 1993: 52).

Når man arbejder med framing, er to helt centrale ord altså udvælgelse og fremhævnig, da man udvælger aspekter fra den erfarede verden, som man derefter fremhæver i sin kommunikation. Det man vælger at fremhæve, afspejler den måde, man fortolker den erfarede verden på (Entman, 1993: 52-53). Denne måde at udvælge og fremhæve gør, at den kommunikative tekst besidder det, som Entman kalder for magt. En magt, der i dette tilfælde skal forstås sådan, at den menneskelige bevidsthed påvirkes af det, som en tekst ytrer (Entman, 1993: 51). For at vise denne pointe fremhæver Entman et eksperiment foretaget af Daniel Kahneman og Amos Tversky i 1984. Eksperimentet fandt frem til, at man gennem en positiv frem for negativ framing af samme løsningsforslag kan påvirke menneskets beslutning (Kahneman & Tversky, 1984: 349).

Gennem frames er det nemlig muligt at give opmærksomhed til udvalgte dele af virkeligheden, man som afsender ønsker at iscenesætte. Ligesom frames er med til at bortlede opmærksomheden fra andre dele, der ikke iscenesættes. Når man framer, er det altså ikke

udelukkende det, man udtrykker, der er med til at rammesætte virkeligheden på en bestemt måde. Det er det, man ikke udtrykker ligeledes med til: “Most frames are defined by what they omit as well as include, and the omissions of potential problem definitions, explanations, evaluations, and recommendations may be as critical as the inclusions in guiding the audience.” (Entman, 1993: 54). Det man vælger ikke at fremhæve i det man kommunikerer, er ligeledes med til at påvirke, hvad modtageren eksponeres for. Lige netop denne måde at udvælge og fravælge aspekter fra den erfarede verden, der bliver fremhævet i en kommunikativ tekst, er essentielt, når dette speciale skal finde frem til, hvordan aktørerne i forhandlingerne om en ny landsholdsaftale framer. Den måde de implicerede aktører italesætter sig selv, modparten samt stridspunkter ved forhandlingsbordet gennem forskellige frames kan nemlig give en indikation på, hvordan aktørerne forsøger at konstruere en bestemt opfattelse af virkeligheden. Undersøgelsen i specialet kan derfor bidrage med viden til feltet og samtidig kontekstualisere denne teoretiske udlægning i praksis.

3.2.1 Framing som narrativt fænomen

Inden for forskning, der har med framing at gøre, er Entman da også en af dem, der går igen hos andre forskere. To af disse er politologerne Donald Schön og Martin Rein, der anser framing ud fra et narrativt perspektiv. Derfor kan man sige, Schön og Rein er med til at udlægge, hvad der rent praktisk sker, når man framer.

I dette speciale vil Schön og Reins udlægning af framing som et narrativt fænomen derfor fungere som en analytisk konkretisering af Entman. For Schön og Rein er det at frame nemlig en konstrueret historiefortælling (Schön & Rein, 1994: 24). En historiefortælling, der er karakteriseret ved, at den afspejler den måde, man anser den omkringliggende verden på: “Each story constructs its view of social reality through a complementary process of naming and framing. Things are selected for attention and named in such a way as to fit the frame constructed for the situation.” (Schön & Rein, 1994: 26). Det man vælger at inddrage i narrativet indrammer således den måde, man ser virkeligheden på, ligesom det man inddrager i sin fortælling får opmærksomhed. Ligesom det konstruerede narrativ i sidste ende skal være med til at overbevise en større gruppe af mennesker om, at netop det syn på virkeligheden, der er en del af narrativet, skal være det, man ender med at tilslutte sig (Schön & Rein, 1994: 32). I dette speciale vil Schön og Reins narrative tilgang til framing komme til udtryk, når specialet undersøger, hvordan de implicerede aktører i sagen skaber et narrativ, hvori de framer virkeligheden på en bestemt måde. Hvilke frames er en del af det narrativ, aktørerne skaber i forbindelse med at italesætte sig selv, modparten samt de stridspunkter, de hver især mener er

årsag til, at de to parter i første omgang ikke kunne forhandle sig enige. Schön og Reins udlægning af framing som narrativt fænomen er på den måde med til at vise, hvilke frames aktørerne opererer med, når de skaber et narrativ, hvori de italesætter det, de mener er sagens kerne i forhandlingerne. Ligesom framing som narrativt fænomen ligeledes er med til at vise, hvilke frames de implicerede aktører skaber, når de italesætter henholdsvis sig selv og modparten.

3.2.2 Forskellige udlægnings af framing

Ikke nok med at forskning inden for framing omhandler, hvordan man rent praktisk skaber en historiefortælling, hvori man konstruerer en bestemt opfattelse af virkeligheden, har Kirk Hallahan (1999) viderebygget på Entmans teori om framing. Hallahan mener nemlig, at framing er en underliggende psykologisk proces, der er med til at påvirke den måde, hvorpå mennesket drager meninger om den omkringliggende verden (Hallahan, 1999: 206). Det at frame skal, ifølge Hallahan, nemlig anses som en måde, hvorpå man som afsender kan kontekstualisere. Når mennesket oplever, at et bestemt aspekt bliver sat i en bestemt kontekst, bliver mennesket nemlig i stand til at agere ud fra det, der italesættes (Hallahan, 1999: 224).

Hallahan præsenterer i den forbindelse syv forskellige modeller, som man benytter sig af, når man i praksis framer. Framing of situations, attributes, choices, actions, issues, responsibility samt news (Hallahan, 1999: 209). I specialet er der dog udvalgt de tre mest relevante for problemformuleringen. Det vil sige, at framing of issues, framing of responsibility samt framing of news vil blive sat i kontekst til dette speciales undersøgelse.

Framing of issues bliver af Hallahan defineret som værende: "Framing has received increased attention among sociologists and others as a way to examine alternative interpretations of social reality. This approach can be labeled the framing of issues." (Hallahan, 1999: 217). Framing of issues er altså en måde, hvorpå man kan skabe forskellige forståelser af virkeligheden. Når der er tale om et issue, er det, ifølge Hallahan, når to eller flere parter oplever uoverensstemmelse. Noget, der resulterer i omfattende diskussioner, hvorfor man forsøger at påvirke den offentlige meningsdannelse ved at italesætte uoverensstemmelserne på en bestemt måde: "Disputants involved in an issue often vie to have their preferred interpretation predominate so that others will see the dispute from a perspective similar to their own." (Hallahan, 1999: 217). For de implicerede parter handler det altså om, at befolkningen støtter sig til lige netop den måde, man udlægger stridighederne på. Framing of issues kommer helt konkret til udtryk i specialet, når det analyseres, hvordan de implicerede parter hver især argumenterer for det, som de mener er stridspunkterne ved forhandlingsbordet. Der analyseres

nemlig i den forbindelse på, hvordan aktørerne italesætter det, der for den enkelte aktør er helt centralt i forhandlingerne.

Når der opstår stridigheder mellem to eller flere involverede parter, er det imidlertid uundgåeligt ikke at forholde sig til spørgsmålet omkring årsag og ansvar. Lige netop disse to ord er helt centrale, når Hallahan definerer framing of responsibility: “(...) attribution of responsibility does not always reflect the objective facts of a situation accurately and can be distorted based on how events are described.” (Hallahan, 1999: 219). Når mennesket skal tage stilling til ansvar omkring en given handling, er det nemlig den måde, som noget bliver beskrevet på, der er udslagsgivende for hvem eller hvad, der kan siges at være ansvarlig (Hallahan, 1999: 220). Framing of responsibility kommer til udtryk i specialet, når det analyseres, hvordan de implicerede aktører italesætter hinanden som værende ansvarlige for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen, således at et landshold bestående af spillere fra blandt andet futsallandsholdet blev sendt på banen til venskabskampen mod Slovakiet den 5. september 2018.

Den sidste model for framing, der er relevant for dette speciale, som Hallahan præsenterer, er framing of news. Denne model for framing omhandler, hvordan nyheder bliver portrætteret af medierne. En portrættering, der er med til at frame abstrakte situationer til mere spiselig for befolkningen (Hallahan, 1999: 221). Mediernes brug af forskellige frames bliver nemlig benyttet til at konstruere omverdenen på en bestemt måde, som påvirker menneskene, der eksponeres for det (Hallahan, 1999: 222). Når mennesket derfor skal skabe mening, er det altså med et afsæt i den måde, som medierne beskriver situationen på. Denne udlægning af framing kommer til udtryk i specialet, når der analyseres på den måde, medierne opstiller forskellige frames omkring sagen om forhandlingerne af en ny landsholdsaftale. Frames, der er med til at konstruere en virkelighed for modtageren, der eksponeres for det, og som samtidig er med til at påvirke den offentlige meningsdannelse omkring selve sagen samt de implicerede aktører. Et studie fra 2009 (Olsson) beskæftiger sig netop med framing af ansvar i en medialiseret kontekst. Studiet undersøger, hvordan forskellige udlægninger af framing i forbindelse med krisesituationer bliver påvirket af mediernes dækning.

3.2.3 Retorisk framingkamp

Selvom Hallahan tænker framing som en manøvre, der kan få mennesket til at agere, benytter Paul ‘t Hart og Karen Tindall i deres forskning framing til at beskæftige sig med framingkamp.

Et begreb, der defineres som: “battles between competing definitions of the situation” (‘t Hart & Tindall, 2009: 23). En framingkamp opstår altså, når forskellige udlægninger af den samme situation bliver præsenteret for modtageren. Framingkamp er et begreb, der er relevant for dette speciale, da aktørerne netop kæmper om at få deres fortolkning af situationen til at blive den, man tilslutter sig. Det centrale i en framingkamp er nemlig, at man italesætter situationen ud fra en konstrueret virkelighed, der afspejler den måde man anser verdenen på: “Actors inside and outside government will strive to have their particular interpretations of the crisis accepted in the media and by the public as the authoritative account” (‘t Hart & Tindall, 2009: 23). Ikke nok med at man kæmper om at få sin udlægning af sagen til at dominere, så handler det tilmed om, at netop denne udlægning skal virke så overbevisende, at det er den, befolkningen tilslutter sig. Dette er ikke en helt uvæsentlig pointe for dette speciale, da det lige netop er her, undersøgelsen i specialet kan bidrage til forskningsfeltet. DBU og Spillerforeningen diskuterer om hver deres fortolkninger af forhandlingerne omkring en ny landsholdsaftale.

Deres forskellige udlægninger af sagen kæmper de om skal være den, som befolkningen tilslutter sig. Selve den retoriske framingkamp opstår derfor i specialets undersøgelse, når Spillerforeningen eksempelvis kalder spillerne, der repræsenterede Danmark i venskabskampen mod Slovakiet for ’alternativer’, mens DBU kalder disse spillere for ’vikarer’. Der bliver altså kæmpet om forskellige måder at italesætte den samme situation på, og disse forskellige udlægninger har forskellige konnotationer, der bidrager til at skabe forskellige måder at opfatte virkeligheden på.

Andre forskere har tidligere beskæftiget sig med en undersøgelse af, hvordan forskellige aktører hver især skaber frames til at italesætte den samme situation, således at der opstår en framingkamp. Et studie fra 2014 (Sander Merkus et al.) undersøger nemlig den politiske framingkamp, der opstår i forbindelse med implementeringen af en ny motorvej i Holland, A1 Zone. Her tager de tilmed udgangspunkt i framing som en historiefortælling. De finder i den forbindelse ud af, at: “we claim that a mutual story resulting from negotiations among strategic decisionmakers is not based on rational argumentation but on negotiations between political executives who tell their stories to frame reality in their favor.” (Merkus et al., 2014: 570). Når man befinder sig i en situation, hvor man framer forskellige udlægninger af den erfarede verden, handler det ikke om at opbygge sin argumentation ud fra logiske præmisser. I stedet skaber man en konstrueret virkelighed, der giver mening for en selv. Det er en tilgang, der ikke er helt uvæsentlig for undersøgelsen i dette speciale. Selvom man befinder sig i forhandlinger, der er fundamentale for det videre professionelle samarbejde, er det imidlertid vigtigere at

udlægge sagen på en bestemt måde, der giver mening for den enkelte aktør, frem for at vinde forhandlingerne ud fra logiske sammenslutninger.

Studiet viser også, hvad der er essentielt, når man oplever stridigheder med en modpart: “All these actors tell stories that frame reality in such a way that the resulting overarching plan will be beneficial for them.” (Merkus et al., 2014: 570).

Det, der er centralt, bliver rent sprogligt sendt over mod lige netop det aspekt, der er mest relevant for en selv. Det er lige netop en *pointe*, der omfatter essensen af en framingkamp.

Det er med afsæt i denne *pointe*, at undersøgelsen i dette speciale er relevant. I specialet undersøges det nemlig, hvilke frames de enkelte aktører skaber, når de italesætter sig selv, modparten samt stridspunkterne ved forhandlingsbordet. De forskellige frames aktørerne benytter til at italesætte den samme situation bidrager til, at forhandlingerne om en ny landsholdsaftale bliver en framingkamp.

Et andet studie fra 2011 (Dan & Ihlen) undersøger i den forbindelse succeskriterier, der gør sig gældende, såfremt man befinder sig i en framingkamp: “each actor highlights his or her preferred interpretation of the issue at hand, hoping that the media will adopt that particular frame and that, in turn, it will be accepted by the audience.” (Dan & Ihlen, 2011: 370). Når man skal have succes rent sprogligt i en framingkamp, handler det, ifølge studiet, om den måde, hvorpå stridspunkterne rent retorisk bliver præsenteret. Det handler i den henseende om, hvordan aktørerne formår at italesætte sin argumentation på en sådan måde, at den trækkes op på et mere samfundsrelateret plan. Det vil sige, at måden at udlægge sagen på taler ind i fælles værdier eller normer i samfundet (Dan & Ihlen, 2011: 371). På den måde bliver det altså muligt for aktøren i en framingkamp at rammesætte situationen på en sådan måde, at modtageren bliver mere tilbøjelig til at tilslutte sig netop den udlægning. En konkret situation bliver sat i en kontekst, der taler ind i et fælles værdisæt, som modtageren kan relatere til (Dan & Ihlen, 2011: 371-372).

3.2.4 Medialisering

Forskning inden for framing har også beskæftiget sig med, hvordan medierne i takt med deres stigende indtrængen og øgede indflydelse i samfundet er blevet i stand til at påvirke befolkningens opfattelse gennem framing. Det er tilmed forskning, der tager udgangspunkt i Entmans definition af framing. I forbindelse med denne slog Entman nemlig fast, at en overordnet definition af framing skal bidrage til, at der opstår en fælles forståelse af framing på tværs af samfundet. Entman bidrager med sin definition af framing nemlig til det, han

definerer som et forskningsparadigme: “(...) a general theory that informs most scholarship on the operation and outcomes of any particular system of thought and action.” (Entman, 1993: 56). Denne overordnede fælles forståelse af framing ville med fordel, ifølge Entman, kunne henvises til i flere forskellige henseender. Entman præsenterer derfor forskellige instanser i samfundet, der med fordel kunne drage nytte af en overordnet forståelse af framing. I den forbindelse nævner Entman særligt medier og journalister. Mediebranchen formidler nyhedstekster for mennesket, således at menneskets evne til at skabe mening, er påvirket af mediernes måde at beskrive aspekter på (Entman, 1993: 56-57).

Claes de Vreese (2005) er en af de forskere, der netop beskæftiger sig med mediernes brug af framing. Han gør det nemlig klart, at en af de måder, hvorpå medier kan påvirke den offentlige meningsdannelse er ved at frame. Medierne formidler dagligt nyheder til store dele af befolkningen, hvorfor deres udlægning af sager påvirker, hvordan læseren forholder sig hertil (de Vreese, 2005: 51). De Vreeses forskning udspringer særligt fra Maxwell E. McCombs og Donald L. Shaw. I 1972 præsenterede de begrebet agenda-setting (McCombs & Shaw, 1972). Begrebet blev udviklet i forbindelse med et studie, de foretog, hvori de ville undersøge mediernes funktion som dagsordensættende element. Studiet tog i den forbindelse afsæt i det amerikanske præsidentvalg i 1966. McCombs og Shaw havde sat sig for at undersøge, hvorvidt der var overensstemmelse mellem, hvad vælgerne i Chapel Hill mente var centralt i valgkampen og det indhold, som medierne publicerede. I studiet kunne de påvise, at medierne ikke kan styre, hvad læseren skal mene om en given sag. Medierne kan derimod diktere, hvilke emner, der skal præsenteres for læseren. Det er på den baggrund, at befolkningens opfattelse påvirkes af det, medierne skriver (McCombs & Shaw, 1972: 177). Netop dette er en relevant pointe for dette speciale. Undersøgelsen i specialet er nemlig optaget af at undersøge, hvordan udvalgte, danske medier hver især udlægger forhandlingerne om en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen for befolkningen. Den måde som medierne italesætter situationen på, kan bidrage til at skabe forskellige opfattelser af sagen hos befolkningen.

Medierne kan på mange måder siges at være en instans, der er med til at præge den dagsorden, mennesket eksponeres for. Specialet er interesseret i at undersøge, hvordan framing er vigtigt for at forstå medialiserede kontroverser. Derfor læner specialet sig op ad professor Stig Hjarvards definition af medialisering. I sin tekst *The Mediatization of Society - A Theory of the Media as Agents of Social and Cultural Change* definerer Hjarvard medialisering som: “(...) ‘mediatization’ is used as the central concept in a theory of the both intensified and changing importance of the media in culture and society.” (Hjarvard, 2008: 113).

Medierne har vundet større og større indpas i samfundet. Det betyder, at det omkringliggende samfund i højere grad underlægges mediernes logik, ligesom menneskets evne til at fortolke tager afsæt i den måde, som medierne udlægger begivenheder på. Hjarvard skriver i den forbindelse, at mediernes øgede indflydelse i samfundet er med til, at skellet mellem virkelighed og den konstruerede virkelighed medierne skaber er blevet vanskeligere at adskille fra hinanden: “There is no doubt that mediatization has complicated and blurred the distinctions between reality and media representations of reality, and between fact and fiction” (Hjarvard, 2008: 111). Medierne er på mange måder med til at diktere, hvilke nyheder omverdenen skal eksponeres for, ligesom medierne er med til at påvirke, hvad mennesket skal mene om de sager, de udlægges for. Det omkringliggende samfund er nemlig i stigende grad blevet underlagt mediernes logik. Medierne skaber derfor de kommunikative forudsætninger, som samfundets instanser er afhængige af for at kunne kommunikere med offentligheden (Hjarvard, 2008: 119).

3.3 Opsamling

De præsenterede teorier viser, hvad forskningen inden for framing har beskæftiget sig med. Selvom framing har været genstand for andre forskere, har undersøgelsen i dette speciale dog sin berettigelse. Problemformuleringen tager nemlig udgangspunkt i, hvordan framing gennem forskellige udtryk kan være med til at rammesætte virkeligheden på en bestemt måde. Specialet undersøger ligeledes tre mediers dækning af forhandlingerne om en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen. Her bliver det tydeliggjort, hvordan hvert enkelt medie forsøger at præge dagsordenen. Specialet kan derfor bidrage med viden, der kontekstualiserer teori og praksis i en sag, der har med både framing og medier at gøre.

De præsenterede teorier skal derfor bidrage til, at specialet kan undersøge, hvordan framing er vigtigt for at forstå medialiserede kontroverser. Specialets analyse vil derfor bestå af to analysedele: En analyse, der undersøger, hvordan Spillerforeningen og DBU hver især framer sig selv, modparten samt stridspunkter ved forhandlingsbordet. Analysedelen vil ligeledes undersøge, hvordan de to aktører er med til at gøre forhandlingerne til en framingkamp.

Denne del af analysen vil beskæftige sig med Entmans begreb om framing, Schön og Reins begreb om framing som narrativt fænomen, Hallahans begreber om framing of issues og framing of responsibility. Ligeledes vil denne del af analysen beskæftige sig med ‘t Hart og Tindalls begreb om framingkamp.

Den anden del af analysen undersøger, hvordan tre udvalgte medier hver især beskriver forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen omkring en ny landsholdsaftale for

befolkningen. I denne del af analysen vil Hallahans begreb om framing of news optræde. Ligeledes vil Hjarvard, McCombs og Shaws begreber om medialisering og agenda-setting optræde.

Kapitel 4. Specialets videnskabsteori og metode

I dette kapitel præsenteres specialets videnskabsteoretiske tilgang samt de valgte metoder for dataindsamlingen, som er med til at besvare specialets problemformulering. Metodeafsnittet indledes med en præsentation af specialets videnskabsteoretiske tilgang samt en begrundelse for valget heraf. Efterfølgende præsenteres valget af casestudie samt framinganalyse, hvor det uddybes, hvad disse metoder indebærer, samt hvorfor disse metoder er valgt. Derefter følger en gennemgang af den praktiske gennemførelse af metoden, hvori specialets dataindsamling også præsenteres. Afslutningsvis følger et afsnit omkring validitet og reliabilitet, der vil blive sat i kontekst til specialets undersøgelse.

4.1 Videnskabsteoretiske tilgang

I det følgende afsnit præsenteres specialets videnskabsteoretiske tilgang til besvarelsen af specialets overordnede problemformulering.

Da dette speciale beskæftiger sig med den måde de implicerede aktører i forhandlingerne omkring en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen framer, placerer specialet sig inden for den socialkonstruktivistiske tilgang.

Sproget og den måde mennesket taler om den omkringliggende verden på er med til at påvirke den måde, man rammesætter forskellige fænomener. På den baggrund har det for undersøgelsen været relevant at arbejde med udgangspunkt i denne videnskabsteoretiske tilgang.

Virkeligheden bliver i socialkonstruktivismen anset som værende en social konstruktion skabt gennem sociale kontekster og processer. Ligesom socialkonstruktivismen anser viden som noget, der skabes gennem den måde, hvorpå mennesket er i stand til at kategorisere og omtale de aspekter, der gør sig gældende i samfundet (Klausen, 2016: 174).

Sproget spiller derfor en betydelig rolle for menneskets evne til at forstå, da sproget er med til at forme menneskets evne til at erkende den omkringliggende verden. Den menneskelige erkendelse bliver nemlig i socialkonstruktivismen anset som værende socialt konstrueret. Det betyder altså, at ”mening” i dette speciales optik dannes ud fra de implicerede aktører i

forhandlingerne om en ny landsholdsaftales udsagn. Derefter konstruerer jeg som forsker meningen med disse udsagn i den kontekst, som specialet ud fra et forskningsperspektiv er interesseret i at skabe (Collin, 2012: 248). Det er dermed udelukkende, hvordan viden bliver konstrueret, og ikke hvorvidt denne viden kan siges at være sand eller falsk, specialet er interesseret i at undersøge (Bertilsson, 1998:25).

Socialkonstruktivismen er valgt som den videnskabsteoretiske retning for dette speciale, da formålet er at undersøge, hvordan de implicerede parter i forhandlingerne omkring en ny landsholdsaftale framer og dermed konstruerer en bestemt opfattelse af virkeligheden. De implicerede parter i sagen italesætter sig selv, hinanden og selve stridspunkterne ved forhandlingsbordet på hver deres måde. Dette er med til at påvirke, hvordan mennesket foranlediges til at opfatte sagen på.

4.2 Casestudie

Casestudiet anvendes i dette speciale til at undersøge, hvordan de implicerede aktører i forhandlingerne omkring en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen framer.

I teksten *Five Misunderstandings About Case-Study Research* korrigerer professor Bent Flyvbjerg fem misforståelser, der hersker omkring casestudiet. Flyvbjergs korrigerende af disse er med til at legitimere casestudiet som forskningsmetode.

Ifølge Flyvbjerg hersker en gængs forestilling om, at casestudie ikke har en selvstændig værdi, da en case ikke kan siges at give pålidelig information (Flyvbjerg, 2006: 220). Det er dog en forestilling om casestudiet, som Flyvbjerg ingeniørligt er enig i. Et casestudie er nemlig en måde, hvorpå man kan opnå almen viden gennem en analyse af en given case. Ifølge Flyvbjerg omhandler den første misforståelse, at teoretisk viden er mere værdifuld end praktisk viden, hvorfor casestudiets produktion af viden ikke kan siges at være legitim. Det er dog en forudsætning, at man erhverver sig viden og erfaring for at kunne udvikle sig som forsker. Noget man kan gøre gennem praktisk arbejde med et casestudie, da man derigennem hverver sig kontekstafhængig viden (Flyvbjerg, 2006: 221-224). Den anden misforståelse omkring casestudie omhandler, at man ikke kan generalisere på baggrund af enkelte cases, hvilket er med til at negligere casestudie som videnskabelig forskningsmetode (Flyvbjerg, 2006: 224-225). Ifølge Flyvbjerg kan det dog være muligt at generalisere ud fra en enkelt case. Det anbefales dog, at man undersøger flere cases, inden man konkluderer noget generelt. Det

handler nemlig om den specifikke case, samt hvordan casen er udvalgt (Flyvbjerg, 2006: 225). Derudover er det også muligt at foretage casestudie uden nødvendigvis at have et ønske om at kunne generalisere, da det stadig vil bidrage med viden til forskningen (Flyvbjerg, 2006: 227). Den tredje misforståelse omkring casestudie er, at casestudiet udelukkende kan benyttes til at udvikle hypoteser. Denne misforståelse udspringer fra misforståelsen omkring, at casestudier ikke kan generalisere, og da Flyvbjerg korrigerer denne, så gør han det dermed klart, at casestudiet kan benyttes til at afprøve hypoteser og teorier (Flyvbjerg, 2006: 229).

Ifølge Flyvbjerg har casestudie sin egen systematik. Man er i tæt kontakt med casen, hvorfor der skabes en læringsproces, og det er med til at nedtone de forudindtagede meninger, man kan siges at have (Flyvbjerg, 2006: 234-235).

Den sidste misforståelse omkring casestudiet er, ifølge Flyvbjerg, at casestudie gør det vanskeligt at afprøve hypoteser (Flyvbjerg, 2006: 237). Her pointerer Flyvbjerg, at et casestudie skal rumme et fortællende element, der skal bestå af det, han kalder tykke beskrivelser. Disse omfatter en beskrivelse af den indsamlede data, der muliggør, at læseren bliver i stand til at skabe sine egne fortolkninger ud fra de beskrivelser, der medfører. Et casestudie skal nemlig anses som en narrativ fortælling, der er tro mod data og som løbende skaber nye fortolkninger (Flyvbjerg, 2006: 238).

En af fordelene ved at anvende casestudie som forskningsstrategi er, at abstrakt teori bliver konkretiseret, når det sættes i forbindelse med en specifik kontekst, hvilket tilfældet er i dette speciale (Rendtorff, 2007: 247). Casestudie er ligeledes en relevant metode at anvende i dette speciale, da der anvendes en deduktiv tilgang. Der tages på den baggrund nemlig afsæt i specialets teoretiske udgangspunkt, hvorefter teorierne anvendes på den indsamlede data.

På baggrund af specialets socialkonstruktivistiske tilgang er det ligeledes ikke et mål at generalisere ud fra specialets enkeltstående case. Derimod vil specialets brug af casestudie bidrage med viden, der vil kunne anvendes på andre lignende cases.

4.3 Framinganalyse

Specialets brug af casestudie til at undersøge en specifik case skal altså bidrage med viden, der vil kunne gøre sig gældende i andre lignende cases. Specialet ønsker derudover at undersøge, hvordan framing er vigtigt for at forstå medialiserede kontroverser. Et meningsdannelsesfænomen, der undersøges gennem den måde aktørerne i casen framer. Derfor

vil specialet benytte framinganalyse som metodisk tilgang i bestræbelserne efter at udforske specialets case.

En framinganalyse bliver defineret som et redskab, man kan benytte sig af til at undersøge, hvordan en række afsendere bevidst såvel som ubevidst forsøger at påvirke andres forståelse af virkeligheden ved at benytte sig af sproget til at rammesætte virkeligheden på en bestemt måde (Bengtsson, 2019: 288).

Framinganalyse som metodisk tilgang bygger på forskellige teoretiske udlægninger. Sociologen Erving Goffman præsenterer i værket *Frame analysis: an essay on the organization of experience* fra 1974, hvordan mennesker er i stand til at organisere deres erfaringer gennem framing. Frames er nemlig med til at guide menneskers ageren. Det at rammesætte virkeligheden er nemlig et socialt udbredt fænomen, hvorfor det har indflydelse på den måde, mennesket agerer: "When the individual in our Western society recognizes a particular event, he tends, whatever else he does, to imply in this response one or more frameworks." (Goffman, 1974: 21). Når man benytter en framinganalyse som metodisk tilgang, giver det derfor mulighed for at få et indblik i, hvordan aktørerne gennem retorisk arbejde forsøger at påvirke befolkningens forståelse af virkeligheden. En framinganalyse bygger derfor på et konstruktivistisk udgangspunkt, da virkeligheden betragtes som noget, der er konstrueret og fortolket gennem den måde, mennesker taler om virkeligheden på. Derfor er framinganalyse som metodisk tilgang med til at opklare, hvordan afsenderen påvirker omverdenen til at sympatisere med den måde, man skaber opfattelsen af virkeligheden på (Bengtsson, 2019: 288). Med framinganalyse som metodisk tilgang er det altså muligt for specialet at undersøge, hvordan en afsender gennem sit sprog i en kommunikativ tekst påvirker den måde, man opfatter den omkringliggende verden på. En pointe, der gør framinganalyse relevant for dette speciale. Det muliggør nemlig, at specialet kan undersøge, hvordan de implicerede aktører i forhandlingerne om en ny landsholdsaftale forsøger at rammesætte virkeligheden på en bestemt måde gennem framing.

Bestemte ord eller vendinger til at beskrive stridspunkter ved selve forhandlingerne, modparten såvel som sig selv kan være med til at vise, hvordan aktørerne konstruerer en bestemt virkelighedsopfattelse for modtageren. Med det følger også en tydeliggørelse af, hvordan afsenderen skaber en forståelse, der skaber mening for den enkelte. En framinganalyse som metodisk tilgang er nemlig med til at nuancere, hvordan afsenderen sætter en given situation i en kontekst, der giver mening for afsenderen selv (Bengtsson, 2019: 289).

En framinganalyse som metodisk tilgang kan dog ikke på forhånd diktere, hvordan de forskellige sproglige frames, der skabes, bliver modtaget. Metoden er udelukkende med til at vise, hvordan afsenderen gennem skabelsen af frames er med til at forsøge at påvirke modtagerens opfattelse af den verden, der konstrueres (Bengtsson, 2019: 289).

4.3.1 Framinganalysen i praksis

Det er særligt et sprogligt udgangspunkt, der former en framinganalyse som metodisk tilgang (Bengtsson, 2019: 288-289). Derfor vil framinganalysen rent praktisk være baseret på de forskellige teoretiske udlægninger, der blev præsenteret i specialets kapitel 3. Det vil sige, at de teoretiske begreber, som teorien slår fast findes i enhver framingproces vil komme til udtryk i specialets indsamlede empiri gennem framinganalysen. Når specialet udfører framinganalysen i praksis, er det derfor ud fra en deduktiv tilgang. Specialet udvælger nemlig de analytiske begreber, som teorien, der blev præsenteret i specialets kapitel 3, siger findes i enhver framingproces. Disse teoretiske begreber, der gør sig gældende, når man framer, bliver analyseret frem i den indsamlede empiri. Analysen i specialet bygger derfor også på en empirisk-analytisk tilgang. I analysen vil der nemlig ligeledes blive analyseret og fortolket på, hvordan henholdsvis Spillerforeningen, DBU og tre udvalgte, danske medier framer.

4.4 Overvejelser forbundet med specialets dataindsamling

Inden framinganalysen skal inddrages i specialet, er det imidlertid nødvendigt at præsentere specialets dataindsamling samt overvejelserne forbundet hermed.

Specialet er interesseret i at undersøge, hvordan de implicerede aktører i forhandlingerne om en ny landsholdsaftale framer. Spillerforeningen og DBU publicerede i den forbindelse henholdsvis syv og 11 pressemeddelelser på deres respektive hjemmesider. Disse 18 pressemeddelelser vil specialet gennem framinganalysen dykke ned i for at undersøge, hvordan de to aktører hver især framer sig selv, modparten samt de stridspunkter, de hver især anser som årsag til, at parterne i første omgang ikke kunne nå til enighed om en ny aftale. Det er ligeledes her, at det vil undersøges, hvordan aktørernes framing bidrager til at skabe en framingkamp.

Specialet er derudover interesseret i at undersøge, hvordan framing er vigtig for at forstå medialiserede kontroverser. Specialet vil derfor undersøge udvalgte, danske mediers dækning

af casen. I specialet er der i den forbindelse udvalgt tre danske medier, der indebærer DR, BT samt Politiken. Disse tre medier er udvalgt i specialets empiriindsamling, da de kan sige at repræsentere hver deres side af det samlede, danske medielandskab. Det formodes derfor, at de tre mediers dækning af forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen er forskellig fra hinanden.

DR er nemlig et public service-medie, hvorfor deres tilgang til sagen omkring forhandlingerne af en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen formodes at være upartisk. Mediets dækning af sagen formodes derfor ikke at bære præg af, at de rent sprogligt vælger side i sagen. Det formodes nemlig, at DR objektivt dækker sagen mellem de to parter, således at befolkningen kan følge med i, hvad der foregår mellem de to parter, mens forhandlingerne står på.

Mediet BT er valgt i dette speciales empiriindsamling, da de anses som værende en tabloidavis. Deres dækning af sagen formodes nemlig at bære præg heraf. Forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen skal "sælges" for læserne, således at læseren klikker sig ind på de historier, mediet skriver. I den forbindelse formodes det, at BT derfor ikke kan undgå rent sprogligt at udlægge aktørerne i casen på en bestemt måde, der skal bidrage til netop dette.

Mediet Politiken er udvalgt i dette speciale, da mediet kan siges at befinde sig et sted midt imellem de to foregående medier. Politiken har et bredt udsnit af læsere, som både spænder over den klassiske venstrefløj samt mere midtsøgende partier (Madsen, 2011). Politikens dækning af sagen formodes derfor rent sprogligt at være præget af en nuancering af forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen sammenlignet med eksempelvis BT.

De forskelligartede nyhedsmedier, der er en del af specialets data, er således medtaget for at sikre et forskelligartet udsnit af det samlede, danske medie billede. Det er dog i den forbindelse værd at nævne, at de tre udvalgte medier ingenlunde er repræsentative for hele den danske presse. De udvalgte medier spænder dog over hver deres side af det overordnede mediespektrum, hvorfor de hver især giver en god indikation på, hvordan medierne framede i denne sag. Det er derudover ikke utænkeligt, at man ved at foretage en lignende undersøgelse af tre andre medier, der ligeledes befinder sig forskellige steder på det samlede landskab, vil kunne skabe de samme resultater.

Med de tre medier udvalgt kunne næste led i dataindsamlingen finde sted. Dette led indebar en søgning af de tre tidligere nævnte mediers dækning af sagen gennem databasen infomedia. Specialet er i den forbindelse interesseret i artikler fra de udvalgte medier, der blev publiceret i perioden 1. august 2018 til 1. oktober 2018. Denne periode er relevant for undersøgelsen i specialet, da det formodes, at den valgte periode er der, medierne havde interesse i at dække sagen. Samtidig med dette formodes det, at nyhedsværdien er faldet umiddelbart efter, parterne var nået til enighed om en ny aftale den 29. september 2018.

Gennem søgningen på infomedia stod det klart, at DR har publiceret 39 artikler om forhandlingerne omkring en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen i den førnævnte periode. BT har publiceret 57 artikler, og Politiken har publiceret 30. Dataindsamlingen i specialet dækker derfor over i alt 144 artikler medregnet henholdsvis de syv og 11 pressemeddelelser, som Spillerforeningen og DBU hver især publicerede på deres respektive hjemmesider i forbindelse med forhandlingerne om en ny landsholdsaftale.

4.5 Databehandling af specialets kvalitative data

Med en indsamling af specialets empiri blev det næste led i databehandlingen indledt. Når man har med framinganalyse som metodisk tilgang at gøre er særligt stilistik i højsædet. Afsenderens stilistiske træk er nemlig med til at afspejle, hvordan afsenderen forsøger at påvirke modtagerens opfattelse af virkeligheden (Bengtsson, 2019: 288-289).

For at få overblik over specialets indsamlede data blev en kodning foretaget. Når man koder sin indsamlede data, er man nemlig med til at bryde den indsamlede data ned i mere håndterbare enheder (Gibbs, 2007: 47-48). Derudover er kodning en oplagt måde at håndtere sin indsamlede data på, når man, som tilfældet er i dette speciale, går deduktivt til værks (Gibbs, 2007: 79). Når den indsamlede data i specialet, bliver behandlet gennem kodning, er det ligeledes med til at kortlægge, hvilke frames afsenderen skaber.

Kodningen blev opdelt i to trin. Henholdsvis første og anden runde kodning. Den først runde kodning indebar en undersøgelse, hvori den indsamlede data blev læst igennem flere gange. Gennemlæsningen indebar, at der blev fokuseret på stilistiske særpræg fra afsenderen. Gennem afsenderens sprog bliver det nemlig muligt at kortlægge, hvordan afsenderen forsøger at rammesætte virkeligheden på en bestemt måde. De stilistiske særpræg indebar særligt et fokus

på, hvorvidt afsenderen lader verber, adjektiver eller substantiver på en negativ såvel som positiv måde. Ligesom der blev fokuseret på, hvorvidt afsenderen rent sprogligt giver elementer særlig opmærksomhed eller gentagelse. Formålet med første runde kodning var altså at sikre en dybere forståelse for den indsamlede data. Samtidig med dette var det en måde på bedst mulig vis at sikre, at de på forhånd skabte forforståelser ikke blev styrende for gennemlæsningen.

Den anden runde kodning indebar en mere systematisk og samtidig deduktiv tilgang. Her blev der fokuseret på, hvordan den teoretisk ramme specialet tager udgangspunkt i kom til udtryk. De stilistiske særpræg, der blev fundet i den første runde kodning kunne nemlig blive sat i en teoretisk kontekst. Det blev på den måde muligt at analysere og fortolke, hvordan de enkelte aktører hver især framer. I den anden runde kodning blev det ligeledes muligt at undersøge, hvad der kendetegner aktørernes retorik, når de italesætter sig selv, modparten samt stridspunkter ved forhandlingsbordet. Ligesom det blev muligt at undersøge, hvilken retorik de tre udvalgte medier benyttede i dækningen af sagen.

4.6 Validitet og reliabilitet

Når man har foretaget sin undersøgelse, uagtet der er tale om en kvantitativ eller kvalitativ undersøgelse, kan man gennem begreberne validitet og reliabilitet være med til at vurdere kvaliteten af den undersøgelse, man har foretaget (Bryman, 2016: 39).

Reliabilitet omhandler i den forbindelse, hvorvidt en undersøgelse vil kunne gennemføres af andre forskere, således at de vil være i stand til at komme frem til de samme resultater, der viser sig i den undersøgelse, man har foretaget (Bryman, 2016: 42).

Validitet omhandler de konklusioner, man kan drage, når man har foretaget sin undersøgelse. Det vil sige, at validitet kan svare på, hvorvidt den undersøgelse man har foretaget undersøger det, den også har til hensigt at undersøge (Bryman, 2016: 42). Validitet er derfor et centralt kriterium, når man udfører sin undersøgelse. I den forbindelse præsenteres begrebet ekstern validitet, der, ifølge Alan Bryman, indbefatter undersøgelsens måde at indsamle empiri på. Nærmere specifikt hvorvidt empiriindsamlingen er foretaget tilfældigt. Man kan nemlig antage, at empirien i en given undersøgelse vil kunne generaliseres og gøre sig gældende for andre undersøgelser, såfremt empirien er indsamlet systematisk og tilfældigt (Bryman, 2016: 43). Da empiriindsamlingen i dette speciale udelukkende beskæftiger sig med udvalgte, danske medier,

vil resultaterne imidlertid ikke være repræsentativt for det samlede medie billede i Danmark. Det vil således ikke være muligt at generalisere specialets resultater, således at disse kan siges at gøre sig gældende for alle danske medier. Specialets resultater vil derfor ikke kunne bidrage til at sige noget generelt, der kendetegner danske mediers dækning af sagen. På trods af dette er databehandlingen i specialet dog foretaget gennem kodning, hvilket er med til, at undersøgelsen i specialet vil kunne foretages af andre forskere. Ligesom det på den måde samtidig vil være muligt at analysere de samme resultater, som specialet viste, frem. Ved at kode den indsamlede data vil det tilmed være muligt at undersøge andre danske medier, der ligeledes placerer sig forskellige steder på det samlede, danske medielandskab. Det er derfor ikke utænkeligt, at man vil kunne finde frem til de samme resultater, specialet viste, hvis man beskæftigede sig med tre andre medier. Derudover er det værd at nævne, at når man har med case studier at gøre, stræber man ikke nødvendigvis efter at skulle generalisere. Specialets undersøgelse bidrager derimod med viden, der med fordel kan anvendes på lignende studier.

Kapitel 5. Specialets analyse

I dette kapitel følger analysen af specialets indsamlede empiri. Da specialet vil undersøge, hvordan framing er vigtigt til at forstå medialiserede kontroverser gennem en empirisk-analytisk framinganalyse vil analysen være delt op i to dele. En analyse, der beskæftiger sig med henholdsvis de syv pressemeddelelser Spillerforeningen publicerede i forbindelse med forhandlingerne af en ny landsholdsaftale og de 11, DBU publicerede.

Den anden analysedel vil beskæftige sig med de i alt 126 artikler, de tre udvalgte, danske medier publicerede i forbindelse med deres dækning af forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen.

I den ene delanalyse bliver der dykket ned i, hvordan Spillerforeningen og DBU hver især framer sig selv, modparten samt stridspunkter ved forhandlingsbordet. Ligeledes undersøges, hvordan forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen bliver en framingkamp.

I den anden delanalyse bliver der dykket ned i, hvordan de tre medier hver især beskriver casen. Mediernes måde at beskrive situationer på er nemlig med til at påvirke, hvordan befolkningen, der eksponeres herfor, opfatter situationen på.

Ved at dele analysen op er det muligt at få kortlagt, hvilke frames parterne hver især opererer med, når de forholder sig til modparten, sig selv og stridspunkterne ved forhandlingsbordet. Ligesom det bliver muligt at få kortlagt, hvad der kendetegner de tre mediers dækning af sagen. Analyse bidrager på den måde til at finde svar på specialets overordnede problemformulering.

5.1 Hvad er centralt for aktørerne i forhandlingerne?

Når man framer handler det om at udvælge aspekter fra den erfarede verden, som man fremhæver i sin kommunikation. Det er dermed den måde, man fortolker verdenen på, som kommer til udtryk (jf. Entman, 1993: 52). Det vil sige, at man rent praktisk skaber et narrativ, der indeholder de interesser, man har, når man skal frame. Det narrativ man skaber har til formål at virke så overbevisende, at det lige netop er den måde at udlægge sagen på, man som tredjepart tilslutter sig (jf. Schön & Rein, 1994: 26). Som led i det narrativ man skaber, italesættes det, man anser som værende den helt centrale kerne. Det vil sige, man framer det, som Hallahan kalder framing of issues (jf. Hallahan, 1999: 217). Dette analyseafsnit vil beskæftige sig med netop denne framingproces: Hvordan argumenterer Spillerforeningen og DBU for det, de anser som helt centralt i forhandlingerne om en ny landsholdsaftale, gennem et konstrueret narrativ således at framing of issues kommer til udtryk.

5.1.1 Hvad italesætter Spillerforeningen som centralt i forhandlingerne?

Som det blev beskrevet i casebeskrivelsen er landsholdsaftalen en helt central del af samarbejdet mellem DBU og de danske landsholdsspillere på herrelandsholdet for både det kommercielle såvel som det sportslige samarbejde de to parter imellem.

Landsholdsspillerne har i den forbindelse særligt fokus på, at det de kalder for praktiske forhold og faciliteter, som DBU stiller til rådighed for spillerne, bliver forbedret i den nye landsholdsaftale. Derfor er landsholdsspillerne da heller ikke blege for at italesætte DBU som en organisation, der ikke besidder de fornødne professionelle rammer for, at spillerne kan levere sit ypperste inden for kridtstregene. DBU's manglende professionelle rammer, er da også en af grundene til, at parterne, ifølge landsholdsspillerne, i første omgang ikke kunne nå til enighed:

“Udover udfordringerne på det kommercielle område har der været en del udfordringer med faciliteter og praktiske forhold omkring holdet, som skal op på et højere professionelt niveau, som vi er vant til i vores hverdag hjemme i klubberne. Det drejer sig om alle de ting, der bare hører naturligt hjemme i topsport og har en effekt på vores professionelle hverdag, når vi er samlet. De ting, der hver for sig kan give en eller to procent. Det er en meget, meget lille ting, set i forhold til de standarder vi er vant til ude i klubberne. Topfodbolden udvikler sig hele tiden, og alting optimeres omkring holdene. Der er vi nødt til at følge med i udviklingen internationalt på landsholdsplan og ikke gå i stå og falde bagefter, for det vil gå ud over resultaterne på banen.” (Bilag 1: 2-3).

Sådan lyder det fra landsholdsanfører Simon Kjær, når han forholder sig til de steder, som spillerne mener skal forbedres hos DBU. Når landsholdsspillerne er samlet til landsholdstjeneste, kan DBU ikke tilbyde de fornødne professionelle faciliteter til spillerne, og det påvirker præstationen på banen, hvis det står til Simon Kjær. Når Kjær italesætter, at DBU skal forbedre de faciliteter, de stiller til rådighed for spillerne, er det med til at skabe et billede af DBU, som en instans, der ikke udviser tilstrækkelig professionalisme. Spillerne er vant til professionelle rammer i deres respektive, professionelle klubber, så det hører naturligvis også hjemme, når man er samlet under en instans som DBU, der har med professionelle fodboldspillere at gøre. Kjær's udlægning i det ovenstående citat med, at “der har været en del udfordringer med faciliteter og praktiske forhold omkring holdet, der skal op på et højere

professionelt niveau, som vi er vant til i vores hverdag hjemme i klubberne”, er tilmed et udtryk for, at landsholdssamlingerne under DBU’s vinger fremstår som en nedgradering sammenlignet med den hverdag, spillerne er vant til. På den måde problematiserer Kjær, at det for spillerne bliver et sted, hvor de ikke føler, de bliver tilbudt de forventelige professionelle rammer. Dette kommer rent metaforisk til udtryk, når Kjær kalder sin klub for “hverdag”. På den måde bliver en landsholdssamling med DBU rent sprogligt sammenlignet med weekend. Det vil sige et sted, der dels skal adskille sig fra hverdagen og som gerne skal være noget andet, end man er vant til i sin hverdag. Spillerne går et skridt tilbage, når de er samlet til landskampe med DBU, og det er et problem for spillerne. Kjær nævner i det ovenstående citat, at “Det drejer sig om alle de ting, der bare hører naturligt hjemme i topsport og har en effekt på vores professionelle hverdag, når vi er samlet”. Det bidrager til at fremstille DBU som en organisation, der er gammeldags og som ikke prioriterer spillerne. Når noget hører naturligt hjemme i topsporten, og som decideret påvirker hverdagen for spillerne, kan det være et udtryk for, at DBU først og fremmest prioriterer, hvad der er bedst for dem selv. Frem for at følge med i de tendenser på markedet, som rører sig i professionel fodbold i forhold til faciliteter, man stiller til rådighed til spillerne. For Kjær og spillerne handler det ovenikøbet udelukkende om det, han kalder for “små ting, der hver for sig kan give en til to procent”. En landsholdssamling under DBU’s vinger bliver nærmest en nedgradering sammenlignet med spillernes klubhold. Et sted som spillerne i løbet af en sæson befinder sig længere tid i sammenlignet med landskampe. Den unikke følelse af at være samlet under DBU og spille landskampe bliver affejt. I stedet for at være noget, spillerne ser frem til med glæde, bliver det i stedet noget, som spillerne frygter, da de ved, at forholdene hos DBU ikke lever op til det, de er vant til fra deres respektive hverdage.

Det er i virkeligheden her, at Spillerforeningen for alvor italesætter framing of issues. Spillerforeningen skaber nemlig en fortælling om DBU, hvori de bliver fremstillet som en gammeldags instans, der ikke følger med i udviklingen i international fodbold, således at spillerne føler, de falder bagefter, når de er samlet under DBU. I Kjærs retorik i det ovenstående citat er det tilmed værd at hæfte sig ved, at han benytter substantiverne ‘topfodbold’ og ‘topsport’. Når han benytter denne retorik i samme ombæring, som han forholder sig til DBU, er det med til, at DBU bliver anset som værende en instans, der, ud fra spillernes synspunkt, er en del af kategorien ‘topsport’. Kjærs måde at italesætte DBU som værende en del af topsporten er med til at legitimere de krav, som spillerne stiller til DBU i forhold til at forbedre de faciliteter, de stiller til rådighed for spillerne. Kjær skaber nemlig med denne retorik

opfattelsen, at det er forventeligt, at man i en instans, som er en del af 'topsporten', også stiller større professionelle faciliteter til rådighed til de spillere, man har til rådighed.

Ikke nok med at Kjærs brug af substantiverne 'topfodbold' og 'topsport' skal fungere som en retorisk legitimering af de krav, spillerne stiller, så må det tilmed formodes, at netop kategorien 'topsport' er en kategori, som DBU også ser sig selv som værende en del af.

Når Kjær derfor udtrykker, at topfodbolden hele tiden udvikler sig, og at man er nødt til at følge med i udviklingen på landsholdsplan, så bliver det mere håndgribeligt for DBU at forholde sig hertil. Det er nemlig imidlertid i ingen af de to parter interesser, at man skal falde bagefter. Kjærs framing bidrager på den måde med til, at DBU skal få øjnene op for, at de er nødt til at forholde sig til det, landsholdsspillerne udtrykker i forhold til de faciliteter, de stiller til rådighed. Alternativet hertil er nemlig, at DBU falder bagefter, og at andre landshold yder en bedre indsats på grønsværen. Og det er ingen af de to parter interesseret i kommer til at ske.

Når Kjær forholder sig til og italesætter de steder, som han giver udtryk for, DBU skal forbedre, benytter han substantivet 'udfordring'. Og det er ikke helt tilfældigt. For Spillerforeningens synspunkt er det nemlig en retorik, der er gennemgående. I en anden pressemeddelelse fra Spillerforeningen lyder det nemlig: "(...) Lindrup har det daglige arbejde med herrelandsholdet og kender derfor de praktiske udfordringer, vi står overfor." (Bilag 1: 1). Substantivet 'udfordring' konnoterer i denne sammenhæng til, at man selv er bevidst omkring, at det er noget, som kræver, at man yder en indsats. Spillerforeningen benytter sig af dette ord, frem for eksempelvis substantivet 'problemer', når de italesætter de områder, de mener skal forbedres i forhold til at forhandle en ny aftale på plads. Når man framer, er det nemlig både det, man inddrager i sin kommunikation, såvel som det man ikke inddrager, der er med til at rammesætte virkeligheden på en bestemt måde (jf. Entman, 1993: 54). Hvis den ene part benytter substantivet 'problem' konnoterer det til, at det ikke nødvendigvis er noget, som den anden part er klar over eksisterer. Brugen af netop substantivet 'udfordring' er derimod en måde at italesætte, at begge parter er klar over, at der skal ydes en indsats for at løse udfordringerne. Når Spillerforeningen benytter 'udfordring' frem for eksempelvis 'problem', bidrager det tilmed til at skabe et narrativ, der går på, at DBU ikke stiller de fornødne faciliteter til rådighed for landsholdsspillerne på trods af, at DBU er velvidende om, at det er noget, der kræves af dem, når de er en del af topsporten. Når Spillerforeningen italesætter, hvad de mener er sagens kerne, er det altså ved hjælp af en retorik, der inddrager DBU, således at de føler, de har et

medansvar i forhold til at leve op til de forventninger, Spillerforeningen stiller til en ny landsholdsaftale.

5.1.2 Hvad italesætter DBU som centralt i forhandlingerne?

Mens det centrale for Spillerforeningen i selve forhandlingerne tager udgangspunkt i et ønske om en optimering af de faciliteter, DBU stiller til rådighed for spillerne, er det imidlertid økonomi, som er i højsædet for DBU. Ifølge DBU er årsagen til, at de i første omgang ikke kan blive enige med Spillerforeningen om en ny aftale nemlig, at Spillerforeningen stiller krav, der vil generere færre penge til DBU:

“Spillerne har ønsket, at de kan takke nej til at stille op til kampagner for landsholdets kommercielle partnere, hvis de har private sponsorer inden for samme område. Det kan betyde færre sponsorindtægter til landsholdet – penge, som også går til udviklingen af dansk fodbold.” (Bilag 2: 1).

Sådan udtaler daværende DBU-direktør Claus Bretton-Meyer i en pressemeddelelse på DBU's egen hjemmeside den 28. august 2018. Han forholder sig helt konkret til et af de tiltag, som landsholdsspillerne ønsker forbedret i en ny landsholdsaftale, nemlig hvor meget spillerne skal være til rådighed for landsholdets sponsorer, og det mener DBU vil påvirke indtægterne negativt. Bretton-Meyer benytter substantivet 'landsholdet', når han nævner, hvem der kan se frem til færre indtægter, og det er med til at skabe et fællesskab DBU og landsholdsspillerne imellem. Det vil sige, det altså ikke blot vil medføre færre indtægter til DBU, men for hele 'landsholdet', der også indebærer landsholdsspillerne. På den måde udlægger DBU altså rent sprogligt, at det krav spillerne stiller, også vil påvirke dem. Når man framer, er det nemlig også det, man ikke vælger at inddrage i sin kommunikation, der er med til at rammesætte virkeligheden på en bestemt måde (jf. Entman, 1993: 54). Bretton-Meyers tilvalg af 'landsholdet' frem for eksempelvis 'os' er med til at inddrage landsholdsspillerne i argumentet. Det handler nemlig på den måde ikke udelukkende om, at det er DBU, der kan se frem til færre indtægter, men derimod hele 'landsholdet'.

Denne måde at italesætte, at landsholdsspillerne selv at kunne bestemme det kommercielle indhold i landsholdsregi påvirker økonomien hos fællesskabet, bliver forstærket, når Bretton-Meyer nævner, at det endda er penge, som er tiltænkt skal bruges på udviklingen af dansk fodbold. Spillerne krav vil altså påvirke langt mere end blot DBU. Hele

breddefodbolden og udviklingen af denne vil også blive påvirket, når spillerne stiller krav til, hvor tilgængelige for sponsorer de skal være.

Ved at DBU italesætter, at spillernes krav påvirker breddefodbolden, bidrager det til, at landsholdsspillerne bliver fremstillet på en sådan måde, at de udelukkende tænker på sig selv frem for det større billede, som DBU i dette tilfælde italesætter som værende dansk fodbolds udvikling. Spillernes krav vil altså medføre færre indtægter for DBU, og det vil påvirke udviklingen af dansk fodbold.

I den selvsamme pressemeddelelse forholder Bretton-Meyer sig endnu en gang til spillernes krav om selv at kunne vælge, hvor meget de skal være til rådighed for DBU's sponsorer:

“(…) Vi vil selvfølgelig ikke begrænse spillernes muligheder for private sponsorater. Vi ønsker blot, at de også stiller op til landsholdets sponsorer, så vi sammen kan skabe flere indtægter til hele holdet – og andre projekter som talentudvikling, børnefodbold og pige/kvinde-fodbold. Indtægterne for Herrelandsholdet er en afgørende del af den fødekæde, der sikrer en stærk talentudvikling og en bred udvikling af fodbold i hele Danmark.” (Bilag 2: 2).

Daværende DBU-direktør Claus Bretton-Meyer italesætter her, at Spillerforeningens krav til landsholdsspillerne egne sponsorater er med til at generere færre penge til DBU, hvilket vil påvirke DBU's arbejde med dansk fodbold. Når DBU i det ovenstående citat nævner, at “Vi ønsker blot, at de også stiller op til landsholdets sponsorer, så vi sammen kan skabe flere indtægter til hele holdet”, er det en måde, at landsholdsspillernes krav til en ny landsholdsaftale skal blive anset som værende egoistiske, da det for DBU handler om, at indtægterne til DBU, der jo går til andet end blot landsholdet, bliver skabt i fællesskab. DBU skaber i den forbindelse en fortælling, der går på, at landsholdsspillerne og Spillerforeningen stiller en række krav til en ny landsholdsaftale, som dels mindsker essentielle indtægter og som samtidig kun vil gavne spillerne selv og ikke det fælles bedste, som i dette tilfælde er dansk fodbold.

DBU prøver tilmed at italesætte forhandlingerne på en sådan måde, at de skal omhandle udviklingen af dansk fodbold frem for udelukkende at skaffe sig individuel udbytte. Frem for at få sine egne krav igennem i forhandlingerne, skal det, ifølge DBU, mere handle om at fokusere på dansk fodbolds udvikling. Det kommer til udtryk, når DBU skriver følgende i to pressemeddelelser: “(…) Derfor skal vi snarest have en ny landsholdsaftale på plads, så vi kan få fokus på udviklingen af dansk fodbold.” (Bilag 2: 2),

“Vi er ikke - og har aldrig været - arbejdsgiver for landsholdsspillere, der jo er ansat i de klubber, de spiller i. Hvis vi skal være arbejdsgiver vil det skabe uklarheder i forhold til klubberne og også medføre en masse nye udgifter, der vil gå ud over både DBU og organiseret idræt i Danmark.” (Bilag 2: 6).

Det er i høj grad denne udlægning af forhandlingerne, der tydeligst viser, hvordan DBU italesætter framing of issues. Spillernes krav til både tilgængelighed for sponsorer samt et ønsket tiltag om, at DBU fremgår som spillernes arbejdsgiver vil genere færre penge til DBU. DBU forsøger derfor at skabe den overordnede opfattelse, at det essentielle for samarbejdet mellem DBU og Spillerforeningen ikke skal give DBU færre penge, da det i så fald vil påvirke udviklingen af fodbold i Danmark. Det er noget, som imidlertid ikke er i hverken Spillerforeningens eller DBU's interesse, hvorfor det dermed legitimerer DBU's argumentation om, at spillerne stiller for store krav. Hvis DBU skal forholde sig til nye uforudsete udgifter, kan de ikke gå med på de krav, som spillerne stiller til en ny landsholdsaftale.

5.1.3 Opsamling på det centrale i forhandlingerne

På baggrund af analysen af Spillerforeningens og DBU's argumentation af, hvad de hver især anser som værende sagens kerne i forhandlingerne og som direkte årsag til, at parterne ikke kunne forhandle sig enige om en ny aftale i første omgang, kan det sammenfattes, at forhandlingernes stridspunkt for de to parter er fokuseret omkring forskellige elementer. For Spillerforeningen omhandler stridspunkterne, at DBU ikke tilbyder de fornødne professionelle rammer for landsholdsspillere, når de er samlet til landsholdstjeneste. Spillerforeningen skaber i den forbindelse et narrativ omkring DBU, der går på, at de er gammeldags og ikke følger med i den udvikling, der er en del af international fodbold. Derfor kan det sammenfattes, at Spillerforeningen skaber en frame omkring DBU, der går ud på, at de er en gammeldags organisation, der hverken følger udviklingen i international fodbold, eller kan tilbyde spillerne de nødvendige, professionelle rammer.

For DBU kan det siges, at det er økonomi, som er det helt centrale stridspunkt i forhandlingerne med Spillerforeningen. Nærmere bestemt de nye udgifter for DBU, som Spillerforeningens krav stiller til en ny landsholdsaftale, vil medføre. DBU italesætter, at det tilmed er udgifter, der vil påvirke udviklingen af den danske breddefodbold.

DBU skaber i den forbindelse et narrativ, der går på, at landsholdsspillerne sætter sig over fællesskabet og mest af alt har fokus på individuelt udbytte frem for at tænke på, hvad der gavner det større billede. Nemlig udviklingen af dansk fodbold. Derfor kan det sammenfattes, at DBU opererer med framen omkring stridspunkter ved selve forhandlingerne, der går på, at Spillerforeningen ikke tænker på breddefodbolden i Danmark, men udelukkende på, hvad der er mest givtigt for spillerne selv.

5.2 Hvordan framer parterne sig selv?

Udover at være interesseret i, hvordan parterne i forhandlingerne af en ny landsholdsaftale framer stridspunkter ved forhandlingsbordet, er specielt tilmed interesseret i at undersøge, hvordan Spillerforeningen og DBU framer sig selv. Når man framer, er man med til at konstruere en bestemt opfattelse af virkeligheden for modtageren ved at udvælge forskellige aspekter, man derefter fremhæver i sin kommunikation (jf. Entman, 1993: 53). Det følgende analyseafsnit vil derfor undersøge, hvordan de to parter hver især skaber et narrativ, hvori de framer sig selv på en bestemt måde.

5.2.1 Hvordan italesætter DBU sig selv?

I en pressemeddelelse fra DBU den 28. august 2018 forholder de sig til, hvilke konkrete forbedrede tiltag de har tilbudt Spillerforeningen i forbindelse med at nå til enighed om en ny landsholdsaftale. Blandt andet skriver DBU, at “DBU har blandt andet tilbudt Herrelandsholdet, at der fremadrettet bliver tilknyttet en kok til landsholdssamlinger både på hjemmebane og udebane samt, at der sikres gode fly-forhold for spillernes rejser.” (Bilag 2: 1). Når DBU nævner de konkrete tiltag, de har tilbudt over for Spillerforeningen, bidrager det til, at man som modtager kan forholde sig til det, som DBU har tilbudt Spillerforeningen. Det er alt andet lige mere håndgribeligt at forholde sig til et konkret tiltag så som gode fly-forhold for spillerne frem for eksempelvis blot at nævne, man har foretaget nye tiltag uden at være eksplicit omkring, hvad nye tiltag dækker over. Derfor bidrager DBU’s eksplicitte udmelding omkring, hvilke konkrete tiltag de har tilbudt spillerne og Spillerforeningen til at vise omverdenen, at DBU er den part, som har foretaget flest indrømmelser i bestræbelserne efter at nå til enighed med Spillerforeningen. Ligesom det bliver mere håndgribeligt at tilslutte sig DBU, når de er helt eksplicitte omkring, hvad de helt lavpraktisk har tilbudt af forbedringer til Spillerforeningen.

I den selvsamme pressemeddelelse udtaler daværende DBU-direktør Claus Bretton-Meyer tilmed følgende: ”Vi har tilbudt spillerne bedre forhold på en væsentlig række af de områder, de har efterlyst – og vi har i sidste uge imødekommet deres ønsker i forhold til de kommercielle vilkår.” (Bilag 2: 1). Her benytter Bretton-Meyer de personlige pronomener ‘vi’, ‘de’ og ‘deres’, og det er en måde for DBU at fremstille sig selv som den af de to aktører, der har givet flest indrømmelser i forhandlingerne. DBU har forholdt sig til de tiltag, Spillerforeningen har rejst og har tilmed valgt at imødekomme disse tiltag. På den måde skaber DBU den opfattelse, at de er den part, der har rykket sig mest og været mest kompromissøgende i forhandlingerne. De personlige pronomener er også med til, at DBU skaber billedet af, at Spillerforeningen er den part, der udelukkende stiller krav, mens DBU er den af de to, der i stedet er imødekommende og kompromissøgende i bestræbelserne efter at nå til enighed om en ny landsholdsaftale. Netop dette kommer yderligere til udtryk, når Bretton-Meyer udtaler: ”Vi har tilbudt spillerne bedre forhold på en væsentlig række af de områder, de har efterlyst” (Bilag 2: 1). DBU har forholdt sig til det, Spillerforeningen ønsker forbedret i en ny aftale og altså givet indrømmelser. Denne måde at italesætte sig selv som den kompromissøgende part bliver forstærket, når Bretton-Meyer udtaler, at DBU har indgået et kompromis på det kommercielle område, som ellers er en central del af forhandlingerne for DBU, som det blev udledt i det foregående analyseafsnit (jf. 5.1.2 Hvad italesætter DBU som centralt i forhandlingerne?).

“Hvis de ikke ønsker at stille op for vores fælles sponsorer, må vi acceptere det for at få en aftale på plads” (Bilag 2: 2). Her er det altså klart, at DBU har indvilliget i at gå på kompromis på området omkring spillernes tilgængelighed i forhold til landsholdets sponsorer. Når Bretton-Meyer slår fast, at DBU må acceptere, hvis spillerne ikke ønsker at stille op for landsholdets sponsorer for at nå til enighed med Spillerforening, er det med til at skabe et billede af, at DBU er gået på kompromis på et område af forhandlingerne, som de ellers har vægtet højt. Det bidrager derfor til DBU’s måde at italesætte sig selv som den af de to aktører, der har givet flest indrømmelser i forhandlingerne, og at de er den part, som imødekommer de krav, som Spillerforeningen stiller.

Når DBU framer sig selv, er det ikke udelukkende ved at være eksplicitte omkring, hvordan de helt konkret har indgået kompromisser. DBU skaber også en forståelse af sig selv ved at fremstille Spillerforeningen på en bestemt måde. Når man framer, konstruerer man nemlig virkeligheden på en bestemt måde ved at udvælge og fremhæve konkrete aspekter. Derfor bliver alt det, man rent retorisk vælger fra i sin kommunikation også med til at konstruere

virkeligheden på en bestemt måde. Selvom framing handler om det, man vælger til, er det man vælger fra også med til at skabe en bestemt forståelse af virkeligheden (jf. Entman, 1993: 53). “Forhandlingerne går trægt, efter at Spillerforeningen ikke har forholdt sig til en række af de tilbud, DBU har rejst.” (Bilag 2: 1). Her benytter DBU adjektivet ‘trægt’, når de karakteriserer forhandlingerne med Spillerforeningen. Når DBU benytter dette adjektiv, er det med til at skabe et billede af, at Spillerforeningen ikke udviser det fornødne engagement til forhandlingerne. Oveni det vil Spillerforeningen ikke tage stilling til de tiltag, DBU har tilbudt dem. Frem for at DBU nævner, hvordan de ser sig selv, vælger de i stedet at italesætte Spillerforeningen på en bestemt måde. Når de gør dette, er det med til, at DBU skaber et billede af sig selv, der går på, at de er på den modsatte måde af det, de udlægger Spillerforeningen som.

Denne måde at udlægge selve forhandlingerne og Spillerforeningen på bliver derved en manøvre til at skabe en forståelse af DBU. DBU har gjort alt det modsatte af det, som Spillerforeningen ikke har gjort. DBU forholder sig til de krav, Spillerforeningen stiller, ligesom DBU udviser engagement i forhandlingerne. DBU framer altså sig selv ved at italesætte, hvordan Spillerforeningen har ageret. Det bliver på den måde det, der taler ind i det narrativ og den måde, DBU framer sig selv på. DBU er den part, der har rykket sig længst i forhandlingerne med Spillerforeningen i bestræbelserne efter at blive enige. DBU har nemlig tilbudt en masse forbedrede og nye tiltag, ligesom de har udvist alt andet end det, som Spillerforeningen har udvist ved forhandlingsbordet.

5.2.2 Hvordan italesætter Spillerforeningen sig selv?

“Vi er indstillet på at forhandle dag og nat, indtil der er en aftale. Det undrer os meget, at DBU ikke er det samme. I stedet har de valgt at afbryde forhandlingerne” (Bilag 1: 3). Sådan lyder det fra Spillerforeningen i en pressemeddelelse den 1. september 2018. I citatet italesætter Spillerforeningen, at de ser sig selv som værende den af de to parter, der er mest forhandlingsvillige. De vil nemlig forhandle i døgndrift, til der er en ny landsholdsaftale på plads. Når Spillerforeningen udtrykker sig så eksplicit, er det med til at skabe et billede af, at det er dem, der udviser mest vilje og engagement til, at de to parter skal forhandle sig enige om en ny aftale. I samme ombæring er Spillerforeningens udlægning af, hvordan de ser sig selv med til at skabe en fælles forståelse af, at den indstilling til forhandlingerne, som Spillerforeningen har, er den indstilling, man kan forvente at have.

De nævner nemlig i det ovenstående citat nemlig, at det decideret “undrer dem meget, at DBU ikke er det samme”. For Spillerforeningen handler det om, at man skal udvise lige så høj grad af indstilling til at ville forhandle, som de selv italesætter, de udviser.

Spillerforeningen skaber nemlig en opfattelse, der taler ind i, at det kan godt være, at man befinder sig i en forhandlingssituation med forskellige stridspunkter, men det må ikke være indstillingen til at ville nå til enighed, man må stille spørgsmålstegn ved. Når Spillerforeningen italesætter, at de er indstillet på at forhandle i døgndrift, er det tilmed en måde for Spillerforeningen at vise, at landsholdsaftalen har stor betydning for Spillerforeningen. De er nemlig villige til at forhandle i alle døgnets timer lige så længe, det kræver for at nå til enighed med DBU.

Ikke nok med at Spillerforeningen italesætter sig selv på en sådan måde, at de fremstår som den af de to parter, der udviser mest engagement til at ville forhandle, fremgår det også af ovenstående citat, hvordan de mener, DBU agerer under forhandlingerne. DBU har nemlig valgt at afbryde forhandlingerne. Når Spillerforeningen italesætter dette, er det en måde at fremstille sig selv på. Spillerforeningen er nemlig ikke den af de to parter, der afbryder forhandlingerne. I stedet vil de forhandle. Verbet ‘afbrudt’ konnoterer nemlig til noget, der er uhøfligt, og som er det helt modsatte af den opfattelse, Spillerforeningen skaber af sig selv. Derfor bidrager Spillerforeningens måde at udlægge DBU på til at fremstille Spillerforeningen som den direkte modsætning af DBU. DBU udviser nemlig ikke den samme indstilling til forhandlingerne, som Spillerforeningen gør. DBU afbryder nemlig, mens Spillerforeningen derimod vil forhandle.

Netop Spillerforeningens måde at fremstille sig selv som værende indstillet på at forhandle kommer yderligere til udtryk, når landsholdsspiller Christian Eriksen udtaler følgende i en pressemeddelelse på Spillerforeningens hjemmeside: “Vi er nødt til at løse den her konflikt nu, og ikke bare grave grøfterne dybere. Så vi strækker gerne hånden frem igen, selv om DBU slog den væk i første forsøg.” (Bilag 1: 6). Her benytter han verbet ‘konflikt’, når han giver udtryk for, hvordan situationen med DBU skal løses. Ved at bruge netop dette verbum skaber Eriksen den opfattelse, at det udelukkende er forhandling, der skal til for at nå til enighed om en ny landsholdsaftale. Verbet ‘konflikt’ konnoterer nemlig i denne sammenhæng til, at man befinder sig i en situation, hvor man er uenig, men at begge parter dog er opmærksomme på, hvad man er uenige om, hvorfor man bliver nødt til at forhandle.

Det er udlægningen i ovenstående citat “vi strækker gerne hånden frem igen, selv om DBU slog den væk i første forsøg” med til at understrege. Det nytter nemlig ikke at fortsætte med at grave grøfterne dybere, som Spillerforeningen udtrykker, at DBU gør. I stedet er det

nødvendigt at forhandle, ganske som Spillerforeningen italesætter, at de er villige til at gøre. På den måde bidrager det i denne sammenhæng til den måde at frame sig selv på, som Spillerforeningen gør. Nemlig at de er indstillet på at forhandle, og det er den eneste nødvendige indstilling at have.

5.2.3 Opsamling på hvordan aktørerne framer sig selv

I analysen af hvordan Spillerforeningen og DBU hver især framer sig selv, er det kommet frem, at DBU framer sig selv som den part, der har givet flest indrømmelser i bestræbelserne efter at nå til enighed med Spillerforeningen om en ny aftale. De nævner i den forbindelse en lang række punkter, som de helt konkret har tilbudt af forbedringer til Spillerforeningen, ligesom de også nævner, at de helt konkret har indvilliget i at gå på kompromis med egne interesser for at imødekomme Spillerforeningens krav.

I det ovenstående analyseafsnit er det tilmed kommet frem, at Spillerforeningen italesætter sig selv som den af de to parter, der udviser mest engagement til at ville forhandle. De nævner eksempelvis, at de er indstillet på at forhandle i døgn drift, indtil en ny landsholdsaftale er forhandlet på plads. Netop forhandling er helt centralt i Spillerforeningens framing. Spillerforeningen er nemlig meget opsatte på, at forhandling er det, der skal til, for at en ny landsholdsaftale bliver en realitet.

5.3 Hvordan frames modparten?

Framing of responsibility handler om, hvordan man italesætter ansvaret for, at en situation udspillede sig. Det er derfor helt centralt, hvordan situationen bliver udlagt, når man skal forholde sig til netop spørgsmålet omkring ansvar (jf. Hallahan, 1999: 219). Denne del af analysen vil derfor beskæftige sig med, hvordan Spillerforeningen og DBU hver især framer hinanden som værende ansvarlig for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen. Hvilket narrativ skaber parterne for at italesætte framing of responsibility, der skal iscenesætte hvem de hver især mener er ansvarlig for, at parterne ikke kunne blive enige om en ny landsholdsaftale tidsnok til at undgå, at et landshold bestående af amatør fodboldspillere repræsenterede Danmark i kampen mod Slovakiet.

5.3.1 Hvordan bliver DBU fremstillet?

Når Spillerforeningen skal fremstille DBU, er det ved at italesætte dem på en sådan måde, at de fremstår som den ansvarlige part for, at forhandlingerne i første omgang ikke udmøntede sig i en aftale. Det kommer til udtryk, når landsholdsspilleren Thomas Delaney udtaler følgende i en pressemeddelelse på Spillerforenings egen hjemmeside: “Vi kan ikke spille tiden. Vi vil gerne spille, og DBU render rundt og leder efter et alternativt landshold. DBU er en kæmpeorganisation i forhold til os spillere - burde der ikke stadig være folk tilovers til at forhandle?” (Bilag 1: 7). Her gør Delaney det klart, at han ikke mener, at DBU udnytter tiden på det, der, ifølge ham, er vigtigst. Nemlig at forhandle. I stedet bruger DBU tid på at samle et landshold. Når Delaney benytter verbet ‘render’ er det i denne sammenhæng ladet på en sådan måde, at det bidrager til at fremstille DBU som ansvarlig for, at de to parter i første omgang ikke kunne nå til enighed om en ny landsholdsaftale. Delaneys ladede brug af ‘render’ er nemlig med til at fremstille DBU som en utjekket organisation, der bruger tid og ressourcer på de forkerte ting. I stedet for at bruge tiden på at forhandle sig til enighed om en ny aftale, som Spillerforeningen giver udtryk for, de er klar til, har DBU mere travlt med at finde spillere, der alt andet lige ikke er vigtigere end at forhandle om en ny aftale. Delaneys ladede brug af ‘render’ er derfor også en måde at italesætte DBU som ansvarlige for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen. DBU bruger nemlig ikke tiden på de ting, der er vigtige og som burde blive prioriteret højt, når man befinder i en forhandlingssituation. I citatet karakteriserer Delaney tilmed DBU som en ‘kæmpeorganisation’. Når han rent sprogligt placerer DBU i denne kasse, er det med til at skabe en forståelse af, at en så stor organisation selvfølgelig skal tilrette tiden sådan, at den bliver brugt på de vigtige ting, som i dette tilfælde er at forhandle og ikke på at “rende rundt”. Samtidig med det er Delaneys kategorisering af DBU som en ‘kæmpeorganisation’ også med til at udlægge DBU som ansvarlige. Han skaber nemlig et billede af, at når nu DBU er den store organisation, må de også leve op til det ansvar, der er forbundet hermed. DBU skal ikke finde alternative spillere uden sportslig værdi, men i stedet investere deres ressourcer på at forhandle med spillerne.

Delaney slår i det ovenstående citat også fast, at spillerne gerne vil spille, hvorfor DBU’s ”renden rundt” efter alternativer bliver fremstillet af Spillerforeningen som noget, der virker unødvendigt.

At Spillerforeningen framer DBU som ansvarlig for forhandlingernes sammenbrud skinner yderligere igennem i en anden pressemeddelelse fra foreningens hjemmeside, når de gør det

klart, at DBU slet ikke vil tale med Spillerforeningen: “Vi ville forhandle i weekenden for at få en ny aftale, DBU ville ikke tale med os. Vi tilbød en måneds forlængelse, så vi kunne spille i ro og fred - DBU sagde nej.” (Bilag 1: 7). Her er det tydeligt, at Spillerforeningen fremstiller DBU som ansvarlige for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen. DBU vil nemlig ikke forholde sig til de tilbud, som Spillerforeningen har tilbudt DBU i bestræbelserne efter at nå til enighed om en ny aftale. I stedet er DBU afvisende, og det bidrager til, at DBU bliver fremstillet som ansvarlige for forhandlingernes sammenbrud af Spillerforeningen. I en anden pressemeddelelse fra Spillerforeningen skinner DBU’s ansvarlighed yderligere igennem. Spillerforeningen skriver nemlig: “Spillerforeningen vil gerne forhandle, men DBU har afbrudt forhandlingerne.” (Bilag 1: 3). DBU afbryder forhandlingerne med Spillerforeningen, selvom Spillerforeningen udtrykker, at de gerne vil forhandle. Når Spillerforeningen italesætter, at de selv er indstillet på at forhandle, skaber de den opfattelse, at DBU er ansvarlige. I stedet for at vælge at forhandle med Spillerforeningen, vælger DBU at afbryde forhandlingerne. Den måde Spillerforeningen i denne sammenhæng benytter verbet ’afbrudt’ bidrager til, at DBU aktivt vælger at stoppe forhandlingerne frem for at lytte til de tilbud, Spillerforeningen tilbyder, der kan forhandles på. DBU bliver derfor af Spillerforeningen fremet som dem, der aktivt vælger at afbryde forhandlingerne frem for aktivt at vælge at ville forhandle.

5.3.2 Hvordan bliver Spillerforeningen fremstillet?

DBU anlægger imidlertid en anden måde at italesætte framing of responsibility på, end tilfældet er hos Spillerforeningen, der fokuserer indædt på, hvad DBU ikke gør for, at en ny landsholdsaftale kan forhandles på plads.

“Det er en alvorlig og ærgerlig situation, at der på nuværende tidspunkt ikke er indgået en landsholdsaftale med Herrelandsholdet. Forhandlingerne er indstillet, selvom DBU har tilbudt bedre vilkår på det sportslige område og imødekommet en lang række af spillernes ønsker på de kommercielle områder.” (Bilag 2: 4). Sådan lyder det i en pressemeddelelse fra DBU den 3. september 2018 på DBU’s egen hjemmeside. Her benytter DBU verbet ’indstillet’, når de nævner, at de to parter ikke længere forhandler med hinanden. Når DBU benytter dette verbum, konnoterer det til, at Spillerforeningen stiller høje krav, som er direkte årsag til, at de to parter ikke kan nå til enighed.

Ved at udlægge, at forhandlingerne er ’indstillet’, er det altså en måde for DBU at fremstille Spillerforeningen som ansvarlig for forhandlingernes sammenbrud, da de krav

Spillerforeningen stiller er nødt til at blive reguleret, således at DBU igen kan forhandle med dem. Spillerforeningen går ind til forhandlingerne med så høje krav, at DBU ikke ser anden udvej end at være nødsaget til at indstille forhandlingerne. Når DBU italesætter, at forhandlingerne er indstillet, selvom DBU har tilbudt bedre vilkår på det sportslige område, er det en måde for DBU at italesætte, at de er den af de to parter ved forhandlingsbordet, som har givet flest indrømmelser i bestræbelserne efter at forhandle sig til enighed. Når DBU italesætter sig selv på denne måde, ligger det tilmed implicit, at Spillerforeningen ikke har udvist den samme kompromissøgende indstilling til forhandlingerne. Derfor bidrager denne måde at udlægge Spillerforeningen til, at de fremstår som ansvarlige for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen.

Når DBU tilmed nævner i det ovenstående citat, at forhandlingerne er indstillet, på trods af at DBU har tilbudt bedre vilkår, er det med til at italesætte, at ansvaret for, at forhandlingerne er indstillet, ikke er på DBU's skuldre, men derimod hos Spillerforeningen. For når DBU italesætter, at de har rykket sig langt, og forhandlingerne er indstillet, er det fordi, Spillerforeningen ikke har udvist den samme indstilling. Spillerforeningen bliver på den måde udlagt som den ansvarlige part for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen.

DBU nævner, at forhandlingerne er indstillet, når der opleves sammenbrud i forhandlingerne. De vælger altså deres egen måde at italesætte sammenbrud i forhandlingerne end tilfældet er hos Spillerforeningen, der får ansvaret herfor til at lyde som DBU's. Spillerforeningen gjorde det nemlig klart, at det er DBU, som aktivt har afbrudt forhandlingerne. Når DBU benytter verbet 'indstillet', når de italesætter forhandlingerne, er det med til, at Spillerforeningen fremstår på en sådan måde, at de stiller urimelige krav. DBU kan ikke forhandle videre, når Spillerforeningen stiller høje krav, hvorfor de ser sig nødsaget til at indstille forhandlingerne. En indstilling af forhandlinger bidrager til opfattelsen af, at man midlertidigt stopper forhandlingerne, således at modparten i mellemtiden kan genoverveje de krav, der stilles. DBU lader på den måde verbet 'indstille' symbolisere, at Spillerforeningen er direkte årsag til, at forhandlingerne i første omgang brød sammen.

Ikke nok med det italesætter DBU Spillerforeningen som direkte ansvarlige for, at forhandlingerne, ifølge DBU, går trægt. I en pressemeddelelse på DBU's egen hjemmeside skriver de nemlig følgende:

“Der bliver i disse dage forhandlet om en ny landsholdsaftale for Herrelandsholdet forud for næste uges landskampe mod Slovakiet og Wales. Forhandlingerne går trægt,

efter at Spillerforeningen ikke har forholdt sig til en række af de tilbud, DBU har rejst.”
(Bilag 2: 1).

DBU karakteriserer altså forhandlingerne som noget, der går 'trægt'. Et adjektiv, som i denne sammenhæng bidrager til at udlægge Spillerforeningen som decideret uengagerede og langsommelige i forhold til forhandlingerne. DBU nævner nemlig, at Spillerforeningen ikke har ville forholde sig til de tilbud, som DBU har stillet, hvorfor brugen af netop dette adjektiv har den effekt, at Spillerforeningen fremstår som uengagerede og langsommelige. Og samtidig som direkte årsag til, at forhandlingerne går trægt, når Spillerforeningen ikke udviser engagement til bare at forholde sig til de tiltag, som DBU har tilbudt spillerne. Denne måde at udlægge Spillerforeningen som ansvarlige for forhandlingernes sammenbrud på er tilmed et træk fra DBU til at fremstå som den af de to parter, der er mest forhandlingsvillige. Det er nemlig DBU, som rejser tilbud, der kan forhandles, mens Spillerforeningens manglende engagement får forhandlingerne til at trække ud.

DBU's udlægning af framing of responsibility og Spillerforeningen som ansvarlig for forhandlingerne i første omgang brød sammen kommer tilmed til udtryk, når DBU italesætter de områder, som de har tilbudt forbedringer på i bestræbelserne efter at imødekomme Spillerforeningens ønsker:

“DBU har blandt andet tilbudt Herrelandsholdet, at der fremadrettet bliver tilknyttet en kok til landsholds-samlinger både på hjemmebane og udebane samt, at der sikres gode fly-forhold for spillernes rejser. (...) Også på det kommercielle område er DBU kommet spillerne i møde på en række områder. Spillerne har ønsket, at de kan takke nej til at stille op til kampagner for landsholdets kommercielle partnere, hvis de har private sponsorer inden for samme område.” (Bilag 2: 1).

Når DBU eksplicit nævner de områder, som de har imødekommet Spillerforeningen med i håbet på at indgå en ny aftale, er det med til at fremstille Spillerforeningen som ansvarlige for forhandlingernes sammenbrud. DBU fremstiller nemlig Spillerforeningen på en sådan måde, at Spillerforeningen udelukkende er den part, der stiller krav frem for i stedet at gøre som DBU og søge kompromisser.

5.3.3 Opsamling på hvordan parterne framer hinanden

I analysen af hvordan Spillerforeningen og DBU hver især framer hinanden er det blevet tydeliggjort, at de to parter italesætter modparten som ansvarlig for forhandlingernes sammenbrud. Spillerforeningen italesætter DBU som en utjekket organisation, der ikke bruger tiden på det, der virkelig gælder. Nemlig at forhandle. Ligesom DBU heller ikke vil forhandle med Spillerforeningen på trods af, at Spillerforeningen er indstillet på at forhandle i døgndrift. DBU italesætter Spillerforeningen som ansvarlige for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen. Ifølge DBU stiller Spillerforeningen nemlig for høje krav til en ny landsholdsaftale, der gør, at DBU ikke ser anden udvej end at indstille forhandlingerne, således at Spillerforeningen kan lempe de krav, de stiller. Derudover er Spillerforeningen ansvarlige, da de ikke udviser det nødvendige engagement til forhandlingerne og ikke vil forholde sig til de tiltag, som DBU tilbyder Spillerforeningen.

5.4 Hvordan bliver forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen en framingkamp?

En framingkamp omhandler forskellige synspunkter på den samme situation. Det centrale i en framingkamp er derfor, hvordan aspekter bliver italesat. Som led i det man italesætter, følger nemlig at den måde, man udlægger situationen på, skal være den, man som tredjepart tilslutter sig (jf. 't Hart & Tindall, 2009: 23).

Denne del af analysen vil undersøge, hvordan de implicerede aktører i forhandlingerne om en ny landsholdsaftale måde at italesætte situationen på bidrager til at blive en framingkamp.

5.4.1 Den retoriske framingkamp

I forhandlingerne omkring en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen opstår den retoriske framingkamp imidlertid i den måde de to parter, hver især framer de spillere, som repræsenterede Danmark i venskabskampen mod Slovakiet. DBU og Spillerforeningen opererer nemlig med hver deres måde at italesætte spillerne på:

“Hvorfor bruger DBU tid og masser af kræfter på at finde alternative spillere? (...) Vi vil gerne spille, og DBU render rundt og leder efter et alternativt landshold” (Bilag 1: 7). Her fremgår det, at Spillerforeningen kalder disse spillere for ‘alternativer’, der optræder på det ‘alternative landshold’. Denne måde at italesætte disse spillere på er med til, at Spillerforeningen skaber et særligt fællesskab landsholdsspillerne imellem. Når Spillerforeningen derfor kalder disse spillere for ‘alternativer’ er det en måde at italesætte, at det er spillere, der aktivt har valgt dette

særlige fællesskab fra. Når man kan træde til som 'alternativ' for andre, konnoterer det nemlig til, at man aktivt vælger at træde til. Spillerforeningens måde at italesætte disse spillere på bidrager derfor til at skabe en opfattelse, der går på, at når man stiller sig til rådighed som et 'alternativ', vælger man altså aktivt ikke at støtte op om de værdier, Spillerforeningen indædt har for øje skal føres igennem. Ligesom man aktivt vælger at ekskludere sig fra det fællesskab, landsholdsspillerne har. Når Spillerforeningen kalder disse spillere for 'alternativer' er det tilmed en manøvre til at få befolkningen overbevist om, at disse spillere ikke er solidariske med det, landsholdsspillerne og Spillerforeningen kæmper for. Dette kommer særligt til udtryk, når Spillerforeningen slår fast, at en landsholdsaftale er en forudsætning for, at landsholdsspillerne overhovedet kan deltage i landskampe for landsholdet: "Vi spillere vil jo gerne spille de to landskampe i næste uge, men der kan jo rent praktisk ikke spilles uden en aftale." (Bilag 1: 4). Spillerne har viljen til at ville spille de kommende landskampe. Det er bare en forudsætning, at der bliver forhandlet en ny aftale på plads, der tilgodeser de behov, spillerne har. Spillerforeningen forsøger derfor at overbevise befolkningen om, at der findes et unikt fællesskab på det danske herrefodboldlandshold. Ligesom Spillerforeningen forsøger at overbevise befolkningen om, at det er helt centralt for dem, at spillerne har de optimale rammer for, at de kan præstere bedst muligt. Rammer som man tilmed kæmper for, skal blive en realitet. Vælger man derfor at stille sig til rådighed som et 'alternativ' på det 'alternative landshold', vælger man aktivt at ekskludere sig fra dette.

For DBU er det imidlertid en anden historie. De forsøger ikke på samme måde at skabe polarisering, men derimod at italesætte spillerne, der repræsenterede Danmark i venskabskampen mod Slovakiet som 'vikar-landsholdet'. Denne udlægning af spillerne er en måde for DBU at italesætte disse spillere på en sådan måde, at de udelukkende varetager en midlertidig rolle.

Når DBU italesætter disse spillere som 'vikarer', er det nemlig med til at skabe en forståelse af, at de udtagende spilleres berettigelse på holdet udelukkende sker på baggrund af, at dem de vikarierer, ikke kan repræsentere de danske farver. Dermed er det altså kun en midlertidig situation. DBU skriver i den forbindelse følgende i en pressemeddelelse: "Det er altafgørende for dansk fodbolds fremtid, at vi kan stille hold til de to landskampe i denne uge, og derfor er vi glade for, at disse 24 spillere har indvilliget i at stille op for Danmark." (Bilag 2: 8). Når DBU framer spillerne som 'vikarer', er det med til at nedtone hele situationen omkring en manglende landsholdsaftale. DBU's brug af framen 'vikar-landsholdet' er nemlig med til at skabe en forståelse af, at DBU er velvidende omkring, at der udelukkende er tale om en

midlertidig situation. Ligesom DBU udelukkende har set sig nødsaget til at sende det, de kalder for 'vikarer' på banen, da man befinder sig i en situation, der inden længe nok skal løse sig.

5.4.2 Opsamling på den retoriske framingkamp

Efter en analyse af hvordan forhandlingerne om en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen bliver en framingkamp, kan det sammenfattes, at der opstår en retoriske framingkamp i denne sag, når de implicerede aktører benytter hver deres måde at italesætte den samme situation på. I stedet for at overtage modpartens frame, har de for øje at fremhæve virkeligheden på en bestemt måde, som direkte afspejler, hvordan de hver især opfatter denne på. Der bliver derfor skabt to forskellige ståsteder. Enten er der tale om, at man ekskluderer sig fra et fællesskab og sparke sin kamp for bedre arbejdsvilkår til hjørne og stiller sig til rådighed for det, Spillerforeningen kalder det 'alternative landshold'. Eller også er man velvidende om, at der udelukkende er tale om noget midlertidigt, der snarest løser sig, hvilket DBU's frame 'vikar-landsholdet' bidrager til.

5.5 Anden del af analyse

Udover at være interesseret i, hvordan Spillerforeningen og DBU framer sig selv, hinanden og stridspunkterne ved forhandlingsbordet, er specialet også interesseret i at forstå, hvordan framing er vigtigt til at forstå medialiserede kontroverser. Derfor vil denne anden del af analysen udelukkende beskæftige sig med de tre udvalgte, danske mediers dækning af forhandlingerne om en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen.

Medierne er i høj grad med til at diktere, hvad læseren skal eksponeres for. Derfor har mediernes måde at beskrive situationer på indflydelse på den måde, læseren opfatter situationen på. Mediernes beskrivelser bidrager nemlig til at rammesætte virkeligheden på en bestemt måde. Det er på den baggrund, at framing of news kommer til udtryk (jf. Hallahan, 1999: 221). I takt med mediernes øgede indflydelse i samfundet tager menneskets evne til at fortolke nemlig afsæt i den måde, som medierne udlægger situationer på (jf. Hjarvard, 2008: 111). Medierne kan altså præge dagsordenen og diktere, hvilke emner læseren skal eksponeres for (jf. McCombs & Shaw, 1972: 177). På den baggrund vil der i denne analysedel blive analyseret på, hvad der karakteriserer de tre mediers dækning af sagen. Der vil blandt andet analyseres på, hvorvidt medierne overtager Spillerforeningen og DBU's frames, når de tre medier hver

især beskriver venskabskampen mod Slovakiet. Ligesom der analyseres på, hvorvidt medierne italesætter en aktør som ansvarlig for, at forhandlingerne brød sammen.

5.5.1 Hvad karakteriserer mediernes dækning?

De udvalgte, danske medier, der danner grundlag for specialets problemformulering, er kendetegnende ved hver især at udlægge selve sagen og dens aktører på hver deres måde. Ligesom retorikken medierne hver især benytter til at beskrive selve forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen i forbindelse med forhandlingerne af en ny landsholdsaftale bidrager til at skabe forskellige opfattelser hos læseren.

Mediet BT udlægger konsekvenserne ved, at Spillerforeningen og DBU ikke kan nå til enighed som værende en katastrofe. De skriver nemlig følgende i en artikel: “Det vil være en katastrofe for dansk fodbold, hvis næste uges landskampe mod Slovakiet og Wales ikke kan gennemføres.” (Bilag 3: 20). Denne retorik bidrager til, at læseren bliver klar over, at der er tale om en alvorlig situation. Substantivet ‘katastrofe’ er nemlig med til at skabe et billede af, at situationen kan have decideret alvorlige konsekvenser. Man forbinder nemlig en katastrofe med noget, man ikke skal stræbe efter, ligesom en katastrofe er noget, der udelukkende finder sted i alvorlige situationer. BT’s udlægning af sagen påvirker derfor læseren til at tænke på det værst tænkelige scenarie, hvis de to parter ikke kan forhandle sig enige.

Denne måde at skabe en bestemt opfattelse hos læseren kommer yderligere til udtryk, når BT skriver følgende i en artikel: “Lørdag konkluderede DBU, at man ikke kunne nå i land med en ny aftale. Derfor skal der nu samles et alternativt landshold.” (Bilag 3: 37). Her italesætter BT DBU som den ansvarlige part i forhandlingerne og som direkte grund til, at Danmark måtte stille med spillere fra blandt andet futsalholdet til testkampen mod Slovakiet. BT skriver nemlig, at det er DBU, som konkluderede, at man ikke kunne blive enige om en ny aftale. Det er en måde at udlægge sagen på, der skal få læseren til at skabe den opfattelse, at DBU bærer ansvaret for, at forhandlingerne derved brød sammen. DBU er nemlig den part, der, ifølge BT, konkluderede, at en ny aftale ikke var aktuel. Det er altså DBU, der øjensynligt fravælger at ville forhandle. Samtidig overtager BT Spillerforeningens frame omkring at italesætte spillerne til venskabskampen mod Slovakiet som værende en del af et ’alternativt landshold’. Dette er med til, at BT’s måde at udlægge DBU som ansvarlige for forhandlingsammenbrud bliver forstærket.

BT's måde at italesætte DBU som ansvarlige for forhandlingerne i første omgang brød sammen, kommer yderligere til udtryk, når BT i en klumme skriver følgende: "Landsholdsspillerne stak hånden frem. Men DBU slog til den i stedet for at tage den." (Bilag 3: 22). Landsholdsspillerne bliver af BT udlagt som den part, der er villig til at forhandle og give indrømmelser, mens DBU bliver fremstillet som den afvisende part. I stedet for at omfavne Spillerforeningens tilbud om at forhandle, slår DBU i stedet hånden væk og afviser dermed at forhandle med Spillerforeningen. Denne måde at udlægge DBU på bidrager derfor til, at DBU bliver gjort ansvarlige for, at forhandlingerne i første omgang bryder sammen.

Selvom BT forsøger at italesætte DBU som ansvarlige for, at forhandlingerne med Spillerforeningen brød sammen, således at de vante fodboldspillere ikke repræsenterede Danmark i venskabskampen mod Slovakiet, sker en interessant retorik hos BT. Mediet skaber nemlig en tredje måde at italesætte spillerne på. I en klumme skriver BT nemlig: "Landstræneren for Danmarks nødlandshold, John "Faxe" Jensen, vil holdes helt ude af konflikten om en ny landsholdsaftale mellem Dansk Boldspil-Union (DBU) og Spillerforeningen." (Bilag 3: 52). BT italesætter her landsholdet til kampen mod Slovakiet som 'nødlandshold'. Når BT benytter substantivet 'nød' til at beskrive det landshold, der repræsenterede Danmark mod Slovakiet, er det med til at skabe et billede af, at disse spillere udelukkende har repræsenteret Danmark, da man har følt sig tvunget til at sende dem på banen. 'Nød' konnoterer nemlig i denne sammenhæng til noget, man er tvunget til at gøre, da det er absolut sidste udvej. Derfor bidrager denne beskrivelse af spillerne til at skabe et billede af, at forhandlingerne er kulmineret med noget, der er absolut sidste udvej. I forlængelse heraf er BT da heller ikke blege for at skabe en forforståelse hos læseren. I en klumme skriver de nemlig: "Derfor tyder det i skrivende stund på, at de kommende landskampe mod Slovakiet og Wales skal afvikles med de 'sekunda-spillere' fra Superligaen og 1. division" (Bilag 3: 22). BT benytter her adjektivet 'sekunda', når de karakteriserer de spillere, som skal repræsentere Danmark. Denne måde at italesætte spillerne på er med til, at læseren på forhånd foranlediges til at mene, at disse spillere er af lav kvalitet. Adjektivet 'sekunda' konnoterer nemlig til, at noget er af mindre kvalitet. Det er tilmed en måde for BT at latterliggøre hele situationen. Når BT benytter 'sekunda', er det nemlig med til at skabe den forståelse, at det ikke kan passe, at landsholdet skal repræsenteres af spillere, som man på forhånd ved er af mindre kvalitet, sammenlignet med dem man er vant til at se spille på det danske herrefodboldlandshold.

Selvom BT forsøger at udlægge DBU som den ansvarlige part i forhandlingerne ved at italesætte dem som den af de to parter, der afviser at forhandle, skaber BT dog også en interessant måde at karakterisere forhandlinger på. I en rubrik til kamppreferatet mellem Danmark og Slovakiet skriver de nemlig følgende: “Landsholdskrise: Absurd show i Bratislava” (Bilag 3: 57). Spillerforeningen og DBU italesætter situationen omkring forhandlingerne som en ‘konflikt’, og det appellerer, som tidligere nævnt, til, at det er en situation, der kan løses ved at forhandle. Når BT derfor benytter substantivet ‘krise’ til at beskrive situationen, er det i stedet med til at skabe en helt anden opfattelse hos læseren. En krise konnoterer nemlig til noget, man vil undgå og som noget, der absolut ikke må finde sted. På den måde bidrager ordet ‘krise’ i denne sammenhæng til at vise, at situationen mellem DBU og Spillerforeningen er blevet forværret. Substantivet ‘show’ kan være en måde for BT at latterliggøre hele situationen, og på en eller anden måde slå fast, at det nærmest er komisk, at forhandlingerne er trukket så meget i langdrag.

Når BT kalder forhandlingssituationen mellem DBU og Spillerforeningen for en decideret ‘landsholdskrise’, er det et ikke blot en måde for BT at vise, at situationen mellem DBU og Spillerforeningen er nået til et punkt, man vil undgå. Det er også et udtryk for, at BT forsøger at skabe en forståelse af, at begge parter ikke har levet op til det ansvar, de begge har haft i forbindelse med forhandlingerne. BT skriver nemlig i en klumme, at “Landsholdet hører ganske vist under DBU - og holdet er ikke meget værd uden spillerne. Men landsholdet er først og fremmest og vigtigst af alt danskernes hold. Alle danskeres hold. Det synes spillerne og DBU at have glemt!” (Bilag 3: 51-52). Både Spillerforeningen og DBU er løbet fra det ansvar, de hver især besidder i forhold til, at forhandlingerne ikke ender med det, BT døber en ‘landsholdskrise’. I stedet for at tænke på de danske fans, som på mange måder er dem, landsholdet spiller kampe for, har de i stedet kæmpet om at få den modsatte part til at gå på kompromis. De to parter burde, hvis det stod til BT, i stedet have de danske landsholdsfans for øje, da det er dem, som er vigtigst for både DBU og Spillerforeningen.

Mens BT italesætter DBU som den af de to aktører, der ikke ville forhandle og som afviste de tilnærmelser, Spillerforeningen tilbød, tegner der sig imidlertid et andet billede i Politikens måde at udlægge forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen på. Politiken skriver nemlig i et indlæg, at de danske landsholdsspillere burde prioritere anderledes: “Svaret kan imidlertid kun være, at den enkelte spiller sætter hensynet til sin egen indtjening højere end hensynet til dansk fodbolds fællesskab.” (Bilag 4: 43). De danske landsholdsspillere bliver her

udlagt på en sådan måde, at de udelukkende tænker på sig selv i form af udsigten til en højere indkomst frem for at tænke på, hvad der er mest hensigtsmæssigt for dansk fodbold.

Når Politiken udlægger spillerne på en sådan måde, at de udelukkende har deres egen indkomst for øje, bidrager det til, at spillerne bliver udlagt som ansvarlige for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen. I stedet for at tænke på at kunne tjene flere penge, bør det i stedet være glæden ved at repræsentere Danmark, der bør være i højsædet for spillerne. Dette billede af landsholdsspillerne, som Politiken forsøger at skabe, kommer yderligere til udtryk, når mediet i det samme indlæg skriver:

“Så et klart budskab til herrelandsholdet/Spillerforeningen: Vis, at det ikke er ' tom snak', når I gang på gang siger, at det er en ære at spille på landsholdet, og vis, at I gerne vil være med til at gøre DBU's udviklingskasse større til gavn for kvindeelitefodbolden, talentudviklingen og breddefodbolden - og dermed også fremtidens herrelandsholdsspillere!” (Bilag 4: 21).

Det vigtige for spillerne bør ikke være, hvorvidt de kan se frem til en større del af den økonomiske kage, det medfører at spille kampe for det danske landshold, men i stedet bør det at bidrage til at udvikle dansk fodbold yderligere være i højsædet for spillerne. På den måde bidrager det billede, Politiken skaber af landsholdsspillerne her til, at spillerne og Spillerforeningen bærer et ansvar i forhandlingerne. For spillerne bør ikke kræve ændringer i en ny landsholdsaftale, som generer flere penge til spillerne selv. I stedet skal de lempe de krav, de stiller, således at DBU kan fortsætte det arbejde, de foretager i forhold til udviklingen af dansk breddefodbold.

Politiken benytter sig ligeledes af framen 'nødlandsholdet', når de beskriver de spillere, der repræsenterede Danmark i venskabskampen mod Slovakiet. Det kommer til udtryk i følgende artikel: “Og hvorfor vi står med en forkrøblet udgave af et dansk landshold til opgøret mod Slovakiet i morgen. DBU stiller med et nødlandshold og afværger formentlig risikoen for sanktioner fra Uefa.” (Bilag 4: 24). Udover at benytte 'nødlandshold' til at beskrive spillerne til kampen mod Slovakiet, udlægger de også spillerne som 'en forkrøblet udgave'. Når Politiken beskriver spillerne på denne måde, er det med til at skabe en forståelse hos læseren omkring, at disse spillere er en markant svækkelse sammenlignet med de spillere, man normalvis kan forvente repræsenterer Danmark. I samme ombæring benytter Politiken verbet

‘afværger’ på en ladet måde, der bidrager til, at læseren skaber opfattelsen af, at ’nødlandsholdet’ udelukkende blev sendt på banen, så DBU ikke havnede i uføre med UEFA.

Det tredje medie, der dækkede forhandlingerne om en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen, som dette speciale har valgt at analysere på, er DR. I dette medies dækning foregår imidlertid en interessant retorisk udlægning, når de italesætter de spillere, som repræsenterede Danmark i venskabskampen mod Slovakiet. I en artikel lyder det nemlig:

“Det såkaldte nødlandshold, der spiller på grund af konflikten mellem Dansk Boldspil-Union (DBU) og Spillerforeningen, var endda tæt på at udligne til 1-1 midt i første halvleg, da Danmark havde en god periode.” (Bilag 5: 39). Her italesætter DR disse spillere med ordene ‘det såkaldte nødlandshold’. Dette er med til at vise, at denne måde at italesætte spillerne på, er skabt af en tredjepart. DR benytter sig altså af denne måde at italesætte spillerne på, da der er skabt en fælles konsensus om, at det er denne måde, man beskriver spillerene til kampen mod Slovakiet på i medierne. Det er måske derfor i virkeligheden her, at framing of news kommer til udtryk. Medierne benytter en frame, som er med til at konstruere virkeligheden på en bestemt måde, når de skal udlægge sagen for befolkningen. En virkelighed, der medfører andre konnotationer end den, Spillerforeningen og DBU forsøger at kreere.

DR opererer dog ikke udelukkende med denne medieskabte frame i form af ’nødlandsholdet’. Mediet overtager nemlig ligeledes både Spillerforeningens og DBU’s måde at italesætte spillerne på. DR skriver nemlig følgende i to artikler: “Og det er altså derfor, at DBU nu forsøger at hverve alternative spillere fra Superligaen og 1. og 2. division.” (Bilag 5: 8), “Sådan stiller vikarlandsholdet op: Divisionstopscorer starter på toppen.” (Bilag 5: 38). DR overtager altså her de frames, som Spillerforeningen og DBU hver især skaber om de spillere, der repræsenterede Danmark i venskabskampen mod Slovakiet.

Når DR benytter forskellige måder at italesætte disse spillere på, kan det være et udtryk for, at mediet ikke vælger side i sagen. I stedet formidler DR situationen fra begge aktørers synspunkt. Dette kommer yderligere til udtryk, når DR i en artikel karakteriserer forhandlingerne som en skyttegravskrig: “Går man tilbage til en ny skyttegravskrig, så vil det være noget, som giver store tab på begge sider.” (Bilag 5: 65). DR italesætter ikke en af aktørerne som decideret ansvarlig for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen. I stedet udlægger de sagen på en sådan måde, at begge aktører har haft et ansvar. Grundet aktørernes stædige tilgang til forhandlingerne er det nemlig endt ud i det, DR kalder for en skyttegravskrig. Et sted, der tilmed medfører store tab for begge aktører.

5.5.2 Opsamling på mediernes dækning

Som afrunding på analyseafsnittet omkring mediernes dækning af forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen omkring en ny landsholdsaftale kan det sammenfattes, at de udvalgte, danske medier har hver deres måde at dække begivenheden på. Hos BT bliver DBU italesat som ansvarlig for forhandlingernes sammenbrud, da de ikke udviser samme engagement til forhandlingerne, som tilfældet er hos Spillerforeningen. BT italesætter derudover DBU som den af de to aktører, der konkluderer, at der ikke kan forhandles med Spillerforeningen.

Det kom ligeledes frem, at Politiken italesætter landsholdsspillerne som ansvarlige for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen, da de udelukkende har fokus på at tjene flere penge frem for at tænke på udviklingen af dansk breddefodbold.

Hos DR bliver sagen dækket objektivt, hvilket blandt andet kommer til udtryk, når mediet italesætter, at begge parter har et ansvar for, at forhandlingerne er stagneret, da aktørerne stædigt har holdt fast i deres respektive synspunkter.

I analysen af de tre udvalgte mediers dækning kom det ligeledes frem, at medierne opererer med framen 'nødlandsholdet', når de italesætter de spillere, som blev sendt på banen til venskabskampen som kulmination på, at DBU og Spillerforeningen i første omgang ikke kunne blive enige om en ny landsholdsaftale.

Kapitel 6. Specialets diskussion

På baggrund af analysen er det blevet gjort klart, at framing spiller en helt central rolle i forhold til, hvordan de implicerede parter i forhandlingerne om en ny landsholdsaftale italesætter sig selv, modparten samt de centrale stridspunkter i forhandlingerne.

Framing har nemlig indflydelse på, hvad man vil udtrykke med sin kommunikation. Ligesom framing også har indflydelse på, hvordan det man udtrykker skal opfattes. I diskussionen diskuteres det, hvad aktørerne i forhandlingerne om en ny landsholdsaftale indædte måde at italesætte sig selv, modparten samt stridspunkterne ved forhandlingsbordet er et udtryk for. Derefter diskuteres det, hvordan framing er vigtig for at forstå medialiserede kontroverser. Afslutningsvis diskuteres det, hvorvidt analysens resultater kan bidrage til at sige noget konkret om mediernes dækning af casen.

6.1 Hvad er parternes forskellige udlægninger af sagen et udtryk for?

Gennem analysen kom det frem, at DBU og Spillerforeningen italesatte sig selv og stridspunkterne ved forhandlingsbordet på en bestemt måde. Det kom ligeledes frem, at de hver især opererede med at italesætte hinanden som ansvarlige for, at forhandlingerne i første ombæring brød sammen. Aktørerne udlagde nemlig den modsatte aktør som direkte ansvarlig for, at et landshold bestående af spillere fra blandt andet det danske futsallandshold blev sendt på banen til en venskabskamp mod Slovakiet.

Analysen viste også, at udvalgte danske medier ligeledes opererede med hver deres måde at italesætte forhandlingerne på. Medierne skabte hver især en opfattelse af, hvem de anså som værende ansvarlig for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen. Ligesom de hver især italesatte en aktør, der havde udvist villighed til at forhandle. Det kom til udtryk gennem den måde, medierne skrev om parterne i sagen på.

Hvorfor vægter de implicerede aktører i forhandlingerne om en ny landsholdsaftale tilsyneladende måden at fremstille sig selv og modparten ved forhandlingsbordet på tungere end blot at forhandle en ny aftale? Det virker nemlig som om, det for både DBU og Spillerforeningen mere skal handle om, at det for alt i verden ikke skal være dem, som kan siges at være ansvarlige for, at forhandlingerne brød sammen, snarere end at selve forhandlingerne om en ny landsholdsaftale skal klares. Spillerforeningen og DBU har nemlig begge fokus på at nævne, hvor mange indrømmelser de hver især har indvilliget i for, at det ikke er dem, som kan siges at være ansvarlige for, at forhandlingerne brød sammen.

Ligesom de indædt fokuserer på, hvad modparten ikke har gjort eller mangler at udvise i selve forhandlingssituationen således, at de to parter overhovedet kan forhandle med hinanden.

For medierne viste det sig at være nogenlunde den samme historie. De udvalgte medier udlagde nemlig sagen på en sådan måde, at der blev præsenteret en part, man sympatiserer med, gennem den måde de blev beskrevet på. Ligesom de direkte beskrev, hvem de mente kan siges at være ansvarlig for, at forhandlingerne brød sammen. Eksempelvis skabte Politiken en opfattelse af de danske landsholdsspillere, der, ifølge mediet, gik på, at de udelukkende havde for øje at tjene endnu flere penge, end de gør i forvejen. BT udlagde derimod DBU som ansvarlig for forhandlingernes sammenbrud, da DBU afviste flere af Spillerforeningens tilnærmelser om forhandling.

Noget kunne derfor tyde på, at de involverede parters forskelligartede måde at udlægge sig selv, modparten samt stridspunkter i forhandlingerne på, er et udtryk for det, man kan sige, framing handler om. Man skaber en konstrueret opfattelse af virkeligheden for modtageren, der direkte afspejler den måde, man anser den omkringliggende verden på. En konstruktion, der samtidig skal tale ind i det narrativ, man skaber i bestræbelserne efter at overbevise om, at lige netop den måde man har konstrueret virkeligheden på, også er den man skal tilslutte sig. Man er på den måde ikke interesseret i, om noget er rigtigt eller forkert. Derimod er det mere, hvad der bliver italesat, der er interessant, da det handler om at rammesætte virkeligheden på en sådan måde, der er i tråd med den måde, man anser virkeligheden på.

Det kan derfor fremstå som om, at især DBU og Spillerforeningens udlægning af stridspunkterne ved forhandlingsbordet, måden at italesætte modparten på og den måde man fremstiller sig selv på, i denne sammenhæng virker som noget, der bliver vægtet tungere end blot at sætte sig ned ved forhandlingsbordet og forhandle. Men da det i langt højere grad handler om, hvordan den omkringliggende verden bliver konstrueret, kan deres ageren være et udtryk for, hvad framing giver af muligheder. For DBU og Spillerforeningen er det, der giver mening for dem, at de for alt i verden ikke fremstår som den part, der er ansvarlig for, at forhandlingerne brød sammen, hvorfor man på den baggrund fokuserer indædt på at konstruere virkeligheden herudfra.

For medierne giver det derimod mening, at de konstruerer virkeligheden og den måde, som verdenen skal opfattes på en sådan måde, at der bliver trukket klare linjer op.

Der skal udlægges en part på en sådan måde, at denne fremstår som ansvarlig for sammenbruddet af forhandlingerne, ligesom der skal udlægges en part, man skal sympatisere med og anse som den part, der virkelig gerne ville forhandle. Man bliver derfor i stand til at give opmærksomhed til udvalgte dele af den omkringliggende verden, man selv ønsker skal

italesættes, ligesom det samtidig er med til at bortlede opmærksomheden fra andre dele, der ikke italesættes.

Når det kan virke som om, det for især DBU og Spillerforeningen mest af alt handler om at fremstå på en bestemt måde frem for udelukkende at have fokus på at forhandle, kan det altså være en måde at skabe en bestemt opfattelse af virkeligheden. Med framing er det nemlig muligt at konstruere en bestemt opfattelse af virkeligheden, der direkte afspejler de interesser, man i dette tilfælde har i forbindelse med forhandlingerne. Man er nemlig i stand til at styre, hvordan en given situation har til hensigt at blive opfattet på.

6.2 Hvordan er framing vigtigt til at forstå medialiserede kontroverser?

Analysen gav altså svar på, hvordan framing er med til at rammesætte virkeligheden ud fra den måde, der kan sige at give mening for den enkelte aktør. På den baggrund rejser der sig imidlertid en undren over, hvordan framing er vigtigt for at forstå medialiserede kontroverser? Som det kom frem gennem analysen, kan framing rammesætte situationer på en bestemt måde. Som led heri kan man vel sige, at framing på sin vis også kan være med til at styre, hvad der rent sprogligt skal være en del af dagsordenen. I analysen kom det nemlig frem, at mediet BT benyttede udtrykket 'landsholdskrise', når de karakteriserede forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen om en ny landsholdsaftale. Det er en retorik, der adskiller sig fra både DBU og Spillerforeningen, der indædt holdt fast i at italesætte forhandlingerne som en 'konflikt'. Det er to vidt forskellige måder at udlægge den samme sag på, der medfører forskellige konnotationer. Det er vel et aspekt, der er et udtryk for, hvordan framing er essentielt, når man skal forstå medialiserede kontroverser. Som udgangspunkt kan man måske sige, at de forskellige ord, der benyttes omkring selve forhandlingerne, er et udtryk for, hvad man rent praktisk gør, når man framer. Man arbejder med at skabe et narrativ, hvori man konstruerer virkeligheden på en sådan måde, at den afspejler lige netop den måde, man opfatter denne på. Narrativet skal tilmed fungere som et overbevisende element, således at man som tredjepart tilslutter sig lige netop denne måde at konstruere virkeligheden på.

I takt med mediernes øgede indflydelse i det omkringliggende samfund og deres evne til at diktere, hvordan man skal tænke om det, man eksponeres for, må det øjensynligt stikke dybere for medierne. For ikke nok med, at man bliver i stand til at skabe en konstrueret virkelighed, så er det at frame i lige så høj grad med til, at man på et retorisk niveau kan iscenesætte sin

agenda. Selvom medierne ikke er i stand til at diktere, hvad læseren skal mene om et givent emne, der præsenteres af medierne, så er de derimod i stand til at diktere, hvilke emner læseren skal forholde sig til. Medierne kan på mange måder være med til at sætte dagsordenen for dem, der eksponeres for det, medierne skriver.

Det er måske derfor ikke helt tilfældigt, at BT døber forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen som en decideret 'landsholdskrise'. På den måde kan mediet være med til at påvirke, hvordan læseren skal forholde sig til emnet, når læseren præsenteres for det, BT skriver. BT har på den måde en anden agenda for at udlægge sagen end DBU og Spillerforeningen øjensynligt har. Og BT har tilmed en anden agenda end de to andre medier. For Spillerforeningen og DBU er det imidlertid vigtigere at fremstå på en bestemt måde. Mens det for medierne derimod kan være muligt at udlægge sagen på en måde, der kommer dem til gode, da de kan være med til at diktere, hvad læseren skal tænke om de sager, medierne skriver. Det kan derfor være et udtryk for, at framing på den måde har en helt central rolle, når der er tale om medialiserede kontroverser. Framing kan nemlig være med at rammesætte virkeligheden på en bestemt måde, ligesom det kan være med til at påvirke, hvilke emner, der skal være en del af dagsordenen.

Selvom det altså var en pointe, der kom frem i analysen, kan man så slå fast, at det er gældende for hele det samlede danske medielandskab?

Analysen beskæftigede sig med et smalt og ikke repræsentativt udsnit af det samlede, danske medielandskab i form af de tre medier BT, Politiken og DR. På trods af dette er det alligevel tre medier, der kan siges at befinde sig forskellige steder på det samlede, danske medielandskab. Derfor repræsenterer det enkelte medie forskellige værdier og måder at henvende sig til læseren på.

Dette kom særligt til udtryk i analysen gennem de forskellige agendaer, som hvert enkelt medie iscenesatte. Politiken og BT udlagde hver især en side i forhandlingerne, man sympatiserede med samt en side i sagen, man anså som værende ansvarlige for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen. DR's dækning havde ikke samme udgangspunkt. Mediet havde mere for øje at formidle situationen fra begge aktørers synspunkt.

Selvom det ikke med sikkerhed kan sammenfattes, at alle danske mediers dækning af forhandlingerne om en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen ville være præget af en bestemt dagsordensættende tilgang. Og som derudover alle sammen ville italesætte den ene part som ansvarlig for forhandlingernes sammenbrud og den anden part som

den mest forhandlingsvillige. Så er det dog ikke helt umuligt at forestille sig, at man vil kunne finde frem til nogenlunde det samme resultat, som analysen viste, hvis man beskæftigede sig med andre medier. Særligt hvis man ligeledes undersøgte medier, der kan siges at befinde sig på hver deres side af det samlede medielandskab. Det må nemlig formodes, at ethvert medie vil have en interesse i at præge dagsordenen og den måde, læseren skal forholde sig til et givent emne på gennem den måde, de beskriver en given sag på.

Så hvis man anlægger sig et repræsentativt syn på undersøgelsen i specialet, vil det kræve en undersøgelse af flere medier, før man vil kunne slå fast, at det undersøgelsen i specialet viste, er gældende for alle danske mediers dækning af denne konkrete case. På trods af dette, er det dog ikke utænkeligt at forestille sig, at man vil kunne finde de nogenlunde identiske resultater, hvis man beskæftigede sig med andre medier, der ligeledes har forskellige agendaer, når de eksponerer læseren for det, de skriver.

Kapitel 7. Specialets konklusion

Dette speciale har haft til formål at undersøge, hvordan framing er vigtigt til at forstå medialiserede kontroverser. Et meningsdannelsesfænomen, der blev undersøgt gennem en empirisk-analytisk framinganalyse af, hvordan de implicerede aktører i forhandlingerne omkring en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen framede henholdsvis sig selv, modparten samt de stridspunkter, som de hver især mente var kernen i forhandlingerne. I det følgende konkluderes på specialets problemformulering.

Ud fra analysen og diskussionen kan det sammenfattes, at DBU og Spillerforeningen skaber hver deres frame af, hvad de hver især mener er sagens kerne i forhandlingerne. For Spillerforeningen handler det om, at DBU ikke stiller de nødvendige, professionelle rammer til rådighed for landsholdsspillerne, når de er samlet til landsholdssamlinger. Spillerforeningen framer i den forbindelse DBU, som en instans, der er gammeldags og ikke følger med i udviklingen i international fodbold. For DBU handler det derimod om økonomi. Spillerforeningens krav i forhandlingerne om en ny landsholdsaftale vil generere færre indtægter til DBU. Penge, der blandt andet går til udviklingen af dansk fodbold. DBU opererer i den forbindelse med en frame af landsholdsspillerne, der går på, at spillerne ikke tænker på breddefodbolden i Danmark, men derimod mere på at indkassere en større indtægt.

I analysen af hvordan Spillerforeningen og DBU framer sig selv, kan det sammenfattes, at DBU framer sig selv som den part, der i bestræbelserne efter at nå til enighed med Spillerforeningen har givet flest indrømmelser. DBU nævner i den forbindelse konkrete punkter, som de har tilbudt af forbedringer i den nye landsholdsaftale. DBU er tilmed gået på kompromis med egne interesser udelukkende for at imødekomme Spillerforeningens krav.

Spillerforeningen framer i den forbindelse sig selv som den af de to aktører, der er mest indstillet på at ville forhandle. Spillerforeningen italesætter nemlig, at de er indstillet på at forhandle hele døgnet, indtil en ny landsholdsaftale er forhandlet på plads.

Det kan ligeledes konkluderes, at både DBU og Spillerforeningen hver især framer hinanden som ansvarlige for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen.

Spillerforeningen italesætter DBU som ansvarlige for forhandlingernes sammenbrud, da DBU ikke bruger tiden på at forhandle. I stedet forsøger de at samle et landshold, der kan spille venskabskampen mod Slovakiet.

DBU framer Spillerforeningen som ansvarlige for forhandlingernes sammenbrud, da Spillerforeningen stiller for høje krav i den nye landsholdsaftale, hvorfor DBU ikke kan forhandle med dem. Spillerforeningen bliver ligeledes framet som ansvarlig for sammenbruddet i forhandlingerne, da de ikke udviser det nødvendige engagement til forhandlingerne og ikke vil forholde sig til de mange tiltag, som DBU tilbyder Spillerforeningen.

Ud fra analysen kan det ligeledes konkluderes, at måden de to aktører hver især framer de spillere, der repræsenterede Danmark i venskabskampen mod Slovakiet, bidrager til at gøre sagen til en framingkamp. Spillerforeningen benytter framen 'alternativt landshold', der bidrager til at skabe en forståelse af, at de spillere, der aktivt stillede sig til rådighed til denne kamp, har valgt at ekskludere sig fra det fællesskab, der er til stede, når man spiller på det danske herrefodboldlandshold. Ligesom det bidrager til at skabe forståelsen af, at disse spillere ikke er solidarisk med det, Spillerforeningen kæmper for.

DBU benytter framen 'vikar-landshold', der bidrager til at skabe en forståelse af, at deres berettigelse på landsholdet udelukkende er midlertidig.

På baggrund af analysen og den efterfølgende diskussion kan det ligeledes konkluderes, at udvalgte medier har hver deres måde at italesætte forhandlingerne om en ny landsholdsaftale mellem DBU og Spillerforeningen på. BT italesætter DBU som ansvarlig for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen. Politiken italesætter landsholdsspillerne på en sådan måde, at de udelukkende har for øje at tjene flere penge, hvorfor de frames som ansvarlige for, at forhandlingerne i første omgang brød sammen. DR italesætter, at begge aktører bærer ansvaret for, at forhandlingerne brød sammen. Begge parter har nemlig været for stædige og givet for få indrømmelser.

Det kan derudover konkluderes, at framing er vigtigt for at forstå medialiserede kontroverser. Framing muliggør nemlig, at man kan skabe en konstrueret opfattelse af virkeligheden, der giver mening for en selv gennem det, man italesætter. Ikke nok med det er framing med til, at man kan iscenesætte sin agenda. Man er ikke i stand til at diktere, hvad modtageren skal mene om et givent emne. Derimod er man i stand til at diktere, hvilke emner der skal være en del af dagsordenen.

Specialets referenceliste

Bengtsson, M. (2019). "Framinganalyse". I: M. Femø Nielsen, & S. Skriver (red.), Metodekøgebogen: 130 analysemetoder fra humaniora og samfundsvidenskab (s. 288-289). U Press.

Bertilsson, M. (1998): "Socialkonstruktivisme: Et erkendelsessociologisk perspektiv". I: Järvinen, M. & Bertilsson, M. 1998. Socialkonstruktivisme – Bidrag til en kritisk diskussion. København: Hans Reitzel.

Bryman, A. (2016). Kapitel 1 "The Research Process". I: Social Research Methods (5. udgave.). United States, New York: Oxford University Press.

Collin, F. (2012): "Socialkonstruktivisme i humaniora". I: Humanistisk videnskabsteori. 2. udgave, 8. oplag. DR Multimedie.

Dan, V. & Ihlen, Ø. (2011): "Framing expertise: a cross-cultural analysis of success in framing contests". I: Journal of Communication Management Vol. 15 No. 4. (s. 368-388).

DBU n.d. Hentet den 30. maj 2020 fra:

<https://www.dbu.dk/samfundsansvar/en-del-af-noget-stoerre/>

DBU n.d1. Hentet den 31. maj 2020 fra:

<https://www.dbu.dk/om-dbu/>

DBU n.d2. Hentet den 31. maj 2020 fra:

<https://www.dbu.dk/om-dbu/medlemstal/>

de Vreese, C.H. (2005). "News Framing: Theory and Typology". I: Information Design Journal + Document Design, 1, 13, (s. 51-62).

DR (2018): "OVERBLIK Fodboldkonfliktens udvikling dag for dag". Hentet den 30. maj 2020 fra:

<https://www.dr.dk/sporten/fodbold/landsholdet/overblik-fodboldkonfliktens-udvikling-dag-dag>

DR (2018a): ”DBU om nye stridspunkter: ’Spillerne kræver DBU som arbejdsgiver’”. Hentet den 31. maj 2020 fra:

<https://www.dr.dk/sporten/fodbold/landsholdet/dbu-om-nye-stridspunkter-spillerne-kræver-dbu-som-arbejdsgiver>

Entman, R. M. (1993). “Framing: Toward Clarification of a Fractured Paradigm”. I: Journal of Communication, 43, (s. 51-58).

Flyvbjerg, B. (2006). “Five Misunderstandings About Case-Study Research”. Qualitative Inquiry, 12(2), (s. 219-245).

Gibbs, G. R. (2007). “Qualitative Research kit: Analyzing qualitative data”. London, England: SAGE Publications.

Goffman, E. (1974). “Frame analysis: An essay on the organization of experience”. Harvard University Press.

Gulbrandsen, I. T. & Just, S. N. (2016): “Strategizing communication. Theory and practice”. 1. udgave. Samfundslitteratur.

Haarløv, J. (2018): “DBU bekræfter: Landskamp mod Slovakiet bliver spillet”. Hentet den 31. maj 2020 fra:

<https://www.dr.dk/sporten/fodbold/landsholdet/dbu-bekraefter-landskamp-mod-slovakiet-bliver-spillet>

Hallahan, K. (1999). “Seven Models of Framing: Implications for Public Relations”. I: Journal of Public Relations Research, 11:3, (s. 205-242).

Jensen, M. (2017): “Medierne har for stor magt mener danskerne - men passer det nu også?” Hentet den 30. maj 2020 fra:

<https://nyheder.tv2.dk/samfund/2017-07-23-medierne-har-for-stor-magt-mener-danskerne-men-passer-det-nu-ogsaa>

Johansen, W. & F. Frandsen (2007). "Kultur og kriser". I: Krisekommunikation. Når virksomhedens image og omdømme er truet. København. Samfundslitteratur, (s. 321-347).

Josevski, A (2018): "Kvindelandsholdets skæbne afgøres torsdag". Hentet den 30. maj 2020 fra:

<https://www.dr.dk/sporten/fodbold/kvindelandsholdet/kvindelandsholdets-skaebne-afgoeres-torsdag>

Kahneman, D., & Tversky, A. (1984). "Choices, values, and frames". I: American Psychologist, 39(4), (s. 341–350).

Klausen, S. H. (2016): Kapitel 6 "Videnskab og virkelighed". I: Hvad er videnskabsteori? 2. udg., 1. oplag. Akademisk Forlag, København.

Madsen, J. J. (2011): "Læserne vælger avis efter egen partifarve". Hentet den 30. maj 2020 fra: <https://journalisten.dk/laeserne-vaelger-avis-efter-egen-partifarve/>

McCombs, M. E. & Shaw, D. L. (1972). "The Agenda Setting Function of Mass Media". Oxford University press, (s. 176-187).

Merkus, S., et al. (2014). "Framing the Zone: Political Executives Engaging in a Narrative-Framing Contest During Strategic Decisionmaking". I: Planning, Practice & Research, 2014 Vol. 29, No. 5. Routledge. (s. 569-584).

Nielsen, R. D. (2017): "Strategen: Portræt af spillerkonfliktens hemmelige dukkefører". Hentet den 30. maj 2020 fra:

<https://www.bt.dk/fodbold/strategen-portraet-af-spillerkonfliktens-hemmelige-dukkefoerer>

Olsson E. K. (2009) "Responsibility framing in a 'climate change induced' compounded crisis: Facing tragic choices in the Murray—Darling Basin, Environmental Hazards", 8:3, (s. 226-240).

Palle, F (2018): "TIDSLINJE Bretton-Meyer blev aldrig en del af noget større". Hentet den 30. maj 2020 fra:

<https://www.dr.dk/sporten/fodbold/landsholdet/tidslinje-bretton-meyer-blev-aldrig-en-del-af-noget-stoerre>

Rendtorff, J. D. (2007): "Case-studier". I: L. Fuglsang, P. Hagedorn-Rasmussen & P. Bitsch Olsen (Eds.): Teknikker i samfundsvidenskaberne (s. 242-259). Frederiksberg: Roskilde Universitetsforlag.

Schön, D. A., & Rein, M. (1994): "Frame Reflection: Toward the Resolution of Intractable Policy Controversies". New York: Basic Books.

Spillerforeningen n.d. Hentet den 30. maj 2020 fra:

<https://spillerforeningen.dk/om-os/>

't Hart, P. & Tindall, K. (2009). "Understanding crisis exploitation: Leadership, rhetoric and framing contests in response to the economic meltdown". I: Framing the global economic downturn: Crisis rhetoric and the politics of recessions, ANU E Press, (s. 21-40).

Redegørelse for formidlingsartikel og formidlingsartikel

Redegørelse for formidlingsartikel

I det følgende redegøres der for de overvejelser, jeg har haft i forbindelse med udformningen af formidlingsartiklen tilknyttet dette speciale. Redegørelsen tæller også overvejelser omkring målgruppe, medie samt genre og sproglige virkemidler.

Målgruppe: Specialet havde til formål at undersøge, hvordan framing er vigtigt til at forstå medialiserede kontroverser gennem en empirisk-analytisk analyse af, hvordan de implicerede aktører i forhandlingerne omkring en ny landsholdsaftale framede henholdsvis sig selv, modparten samt stridspunkter ved forhandlingsbordet. Dette er noget, som kan have interesse for kommunikationsfolk, der arbejder i kommunikationsafdelinger, da en del af arbejdet her netop består af, hvordan man skal tilrettelægge sin kommunikation. Særligt i situationer, der, som tilfældet er i specialet, oplever mediebevågenhed. Derfor er det interessant for denne målgruppe at blive klogere på, hvordan man gennem framing kan være med til at præge modtagerens opfattelse af en given situation. Resultaterne i specialet kan samtidig være interessant for fagfolk og studerende inden for kommunikation, da resultaterne kan overføres til lignende undersøgelser. Målgruppen er derfor relevant, da specialets konklusion kan benyttes til fremtidige problemstillinger, der ligledes beskæftiger sig med framing.

Medie: I bestræbelserne efter at nå ud til denne målgruppe med studerende og mennesker, som arbejder med kommunikation, vil formidlingsartiklen skrives så den henvender sig til sitet kommunikationsforum.dk. Dette er et online medie, hvor teoretikere såvel som praktikere, der har en interesse for kommunikation, kan blive klogere på de tendenser, der rører sig inden for det kommunikationsfaglige felt. På mediet skrives og debatteres der nemlig blandt andet om de seneste tendenser inden for feltet, således man kan blive klogere på, hvordan man arbejder med kommunikation. Jeg anser derfor dette medie som et relevant sted at publicere dette speciales formidlingsartikel, da den netop henvender sig til læsere, som arbejder med strategisk kommunikation.

Genre og sproglige virkemidler: Jeg har valgt at gøre brug af “Hey, You, See, So”-modellen i formidlingsartiklen til at formidle resultaterne fra specialet (Lantz, 2015). Ligesom jeg gør mig journalistiske overvejelser i forhold til valg af rubrik og underrubrik, således at disse er både æggende, vækkende og dækkende, der skal bidrage til at pirre læserens interesse.

Hey skal fange læserens interesse og opmærksomhed, hvorfor formidlingsartiklens rubrik er fængende. Ligesom rubrikken forsøges at adskille sig fra andre lignende artikler på siden. Dette gør den ved at henvende sig direkte til læseren, hvilket kan skabe identifikation og nysgerrighed for læseren.

You går ud på at skabe identifikation, og dette skaber jeg, når jeg skriver "vi" i rubrikken. Dette henvender sig direkte til læseren, ligesom det gøres tydeligt, hvorfor artiklen er relevant for læseren. Derudover indeholder underrubrikken formidlingsartiklens vigtigste pointer, hvilket skal være med til at vække læserens appetit til at ville læse videre.

See forklarer og uddyber det, som Hey og You lægger op til. I brødteksten bliver formidlingsartiklens pointer samt specialets fremgangsmåde og resultater forklaret. Disse inddeles i afsnit, hvilket er med til at gøre det lettere for læseren at navigere i artiklen.

So skal besvare, hvad læseren kan bruge formidlingsartiklen til.

Hvad får målgruppen ud af at læse artiklen:

Målgruppen får viden om, hvordan framing er centralt for at forstå medialiserede kontroverser, da framing kan være med til at rammesætte virkeligheden på en bestemt måde. De vil opnå viden om, at framing er med til, at man på et retorisk niveau kan iscenesætte sin agenda. Medierne er nemlig ikke i stand til at diktere, hvad læseren skal mene om et givent emne, men derimod hvilke emner læseren skal eksponeres for.

Framingkampens aktører er med til at diktere, hvordan vi skal tænke

Af: Andreas Hovmand, specialestuderende i kommunikation på Roskilde Universitet.

Den måde vi taler om tingene på er med til at konstruere en bestemt opfattelse udadtil. Samtidig kan ens retoriske ståsted iscenesætte agendaer. En ny undersøgelse foretaget af en specialestuderende fra Roskilde Universitet viser nemlig, at man gennem framing kan konstruere virkeligheden således at man giver opmærksomhed til udvalgte dele af den omkringliggende verden og samtidig bortlede opmærksomheden fra andre dele.

Det er ikke uvant at være vidne til forskellige rubrikker hos diverse medier, der hver især indeholder forskellige ord og måder at beskrive den samme situation på. Det gør sig særligt gældende, når situationen har at gøre med mennesker, der er vant til at være en del af mediernes søgelys. Dette særligt for, nyhedsmedier fylder mere og mere i menneskets dagligdag.

I sagen omkring Spillerforeningen og DBU, der efter VM i 2018 forhandlede om en ny landsholdsaftale, var netop en betydelig mediedækning ikke nogen undtagelse. Her spillede særligt de forskellige måder at beskrive situationen på, i folkemunde også kaldet framing, en betydelig rolle. I denne artikel får du viden om, hvordan lige netop framing spillede ind i forhold til at skabe en bestemt måde at italesætte situationen og sig selv på.

Sådan er du med til at rammesætte virkeligheden

En specialestuderende fra Roskilde Universitet satte sig for at undersøge, hvordan framing er vigtigt for at forstå medialiserede kontroverser gennem en empirisk-analytisk framinganalyse af, hvordan aktørerne i sagen om en ny landsholdsaftale framede. Der blev i den forbindelse analyseret på i alt 18 pressemeddelelser fra Spillerforeningen og DBU samt 126 artikler fra udvalgte, danske medier, der dækkede sagen. Her blev der dykket ned i, hvad der hver især karakteriserede hvert enkelt medies dækning af sagen. Ligesom der blev undersøgt, hvordan henholdsvis Spillerforeningen og DBU fremstillede sig selv.

Resultatet af undersøgelsen er, at DBU og Spillerforeningen hver især italesatte sig selv, modparten samt stridspunkterne ved forhandlingsbordet på hver deres måde. Eksempelvis italesatte DBU, at Spillerforeningen udelukkende havde for øje at øge deres indtjening. Mens Spillerforeningen derimod italesatte, at DBU ingenlunde udviste den samme indstilling til forhandlingerne, som Spillerforeningen gjorde. På den måde fremstod de hver især på en

bestemt måde, der gav mening for den enkelte aktør, ligesom modparten rent sprogligt blev udlagt på en bestemt måde. Hos medierne var der også forskellige udlægninger af de implicerede aktører. BT italesatte DBU som ansvarlig for forhandlingernes sammenbrud, da de afviste Spillerforeningens tilnærmelser om at forhandle. Politiken italesatte omvendt landsholdsspillerne som griske, hvorfor de havde ansvar for sammenbruddet. DR beskrev sagen mere objektivt uden rent sprogligt at udpensle den ene part som ansvarlig for forhandlingernes sammenbrud. I stedet gjorde mediet det klart, at de aktører begge bar et ansvar i forhandlingerne, som de ingenlunde var levet op til. De havde stædigt kæmpet for at få deres krav igennem, og det havde udmøntet sig i det, mediet kaldte for en skyttegravskrig.

Retorikken er i højsædet

De ord og vendinger man benytter, når man forholder sig til en given sag eller aktør er derfor ikke helt uden betydning. De kan nemlig afspejle, hvordan man konstruerer en bestemt opfattelse af virkeligheden. Dette kom særligt til udtryk i undersøgelsen. Her blev det nemlig gjort klart, at de implicerede aktører benyttede forskellige udlægninger af de spillere, som repræsenterede Danmark i en venskabskamp mod Slovakiet. Udlægninger, der tilmed bidrager til at skabe en helt speciel måde at opfatte situationen på. Spillerforeningen benyttede framen 'alternativt landshold', der bidrager til at skabe et billede af, at det er en række spillere, som sætter sig ud over det fællesskab, der er til stede, når man spiller på det danske herrefodboldlandshold. DBU framer dem som et 'vikar-landshold', der bidrager til at skabe en forståelse af, at det er midlertidige spillere, der varetager pladsen i en kort periode.

Hvad er dette så et udtryk for?

Gennem studiet blev det ligeledes klart, at aktørernes forskellige måde at udlægge den samme situation på er et udtryk for, at man kan konstruere en bestemt opfattelse af virkeligheden. Man bliver på den måde i stand til at give opmærksomhed til udvalgte dele af den omkringliggende verden, man selv ønsker skal italesættes. Samtidig er man i stand til at bortlede opmærksomheden fra andre dele, som ikke italesættes. Rent retorisk bliver man altså i stand til at iscenesætte sin agenda. Når et medie som Politiken italesætter landsholdsspillerne som griske, så er det dels med til at skabe en forudindtagethed hos læseren, der pådattes at tænke om spillerne, som Politiken skriver det. Medierne kan nemlig være med til at diktere, hvilke emner læseren skal eksponeres for, og den vej igennem iscenesætte sin agenda. Måden som man beskriver fænomener på, påvirker nemlig dem, som eksponeres herfor.

På den måde bliver det man er optaget ikke, hvorvidt noget kan siges at være sandt eller falsk, men derimod, hvordan noget bliver italesat. På den baggrund kan man altså tage med fra undersøgelsen, at framing er et redskab, der kan give de dele af virkeligheden opmærksomhed, som man anser som meningsgivende. Ligesom man gennem framing kan bidrage til, hvilke emner der skal være en del af dagsordenen.

Specialets bilagsoversigt

BILAG 1: Spillerforeningens pressemeddelelser forbindelse med forhandlingerne om en ny landsholdsaftale.

BILAG 2: DBU's pressemeddelelser forbindelse med forhandlingerne om en ny landsholdsaftale.

BILAG 3: BT's dækning af forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen i perioden 1. august 2018 til 1. oktober 2018.

BILAG 4: Politikens dækning af forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen i perioden 1. august 2018 til 1. oktober 2018.

BILAG 5: DR's dækning af forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen i perioden 1. august 2018 til 1. oktober 2018.